

รัฐสภาสาร

เรื่องในเล่ม

บทบรรณาธิการ

พระราชดำรัสอวยพรปีใหม่

๑

คำปราศรัยของ พล.อ.อ. เจริญ หงลกุล

๓

กฎหมายปกครอง ฯ

๔

ภาคพระราชบัญญัติ

๒๘

ปีที่ ๒๘ ฉบับที่ ๑

มกราคม ๒๕๒๓

LIRT

วัตถุประสงค์

- ๑ เพื่อเผยแพร่ระบอบประชาธิปไตย
- ๑ เพื่อเสนอข่าวสารวิชาการในวงงานรัฐสภา และอื่น ๆ ทั้งภายในและต่างประเทศ

พันเอก สงวน คำวงษา	เป็นผู้อำนวยการ
ร้อยตรี ปณิธาน เลิศฤทธิ์	เป็นผู้ช่วยผู้อำนวยการ
นางสาวบังอร อิมโอชา	เป็นบรรณาธิการ
นายภราดา บุรณศิริ	เป็นผู้ช่วยบรรณาธิการ

นายอาสา ทรัพย์อนันต์	ประจำกองบรรณาธิการ
นายประยูร สตาเชตร์	ประจำกองบรรณาธิการ
นางพรรัตน์ หมุ่มพยัคฆ์	ประจำกองบรรณาธิการ
นายบุรีรักษ์ นามวัฒน์	ประจำกองบรรณาธิการ
นางสาวกอบกุล ศรานนท์	ผู้จัดการและสมุหบัญชี
นางสาวกาญจนา กาญจนวิทย์	หัวหน้ากองบรรณาธิการ

- กำหนดออก เดือนละหนึ่งฉบับ
- อัตราค่าบำรุง
ปีละหกสิบบาท
ครึ่งปีสามสิบบาท
- การเงินและการขอกรับ
ส่งเงินล่วงหน้าในนามผู้จัดการ ที่
สำนักงาน โดยเช็คไปรษณีย์ หรือ
ธนาคาร สั่งจ่าย ณ ที่ทำการ
ไปรษณีย์ ดุสิต
- ส่งเรื่องลงรัฐสภาสาร
ส่งให้บรรณาธิการหรือ
ผู้ช่วยบรรณาธิการ
ที่สำนักงาน

● สำนักงาน ตั้งอยู่ที่สำนักงานเลขาธิการรัฐสภา บริเวณพระที่นั่งอนันตสมาคม กรุงเทพมหานคร
โทรศัพท์ ๒๘๒๖๑๘๑-๒๘๒๖๑๘๑ ต่อ ๒๓๐

● สำนักงานเลขาธิการรัฐสภาเป็นเจ้าของ

พิมพ์ที่โรงพิมพ์กองการพิมพ์ สำนักงานเลขาธิการรัฐสภา โทร ๒๘๒๖๑๘๑ ต่อ ๒๓๑

นายแก้ว หมุ่มพยัคฆ์ ผู้พิมพ์ ผู้โฆษณา โทร ๒๘๒๖๑๘๐

บทบรรณาธิการ

ฉบับเดือนมกราคม ๒๕๖๓

ในวาระคดีขึ้นปีใหม่ ปีพุทธศักราช ๒๕๖๓ ทางกอง
บรรณาธิการพร้อมด้วยคณะผู้จัดทำ ขออำนาจคุณพระศรีรัตนตรัยและ
สิ่งศักดิ์สิทธิ์ โปรดอ่านวยพรให้ท่านผู้อ่านจงประสบแต่ความสุขความ
เจริญตลอดกาลนาน เทอญ

นาง อัมมิงกา

Legislative Institutional Repository of Thailand

พระราชดำรัส

พระราชทานแก่ประชาชนชาวไทย ในโอกาสขึ้นปีใหม่ พุทธศักราช ๒๕๖๓

วันจันทร์ที่ ๓๑ ธันวาคม ๒๕๖๒

บัดนี้ถึงโอกาสที่จะขึ้นปีพุทธศักราช ๒๕๖๓ แล้ว ขออวยพรปีใหม่แก่ท่านทุกคนด้วยความปรารถนาดี

ขอขอบใจท่านทั้งหลายอีกครั้งหนึ่ง ที่ไม่ตรีจิต สนับสนุนข้าพเจ้าในภารกิจที่มุ่งด้วยดี ทำให้มีกำลังใจเป็นอันมาก

ข้าพเจ้าปรารถนาที่จะเป็นท่านองเดียวกันมาสองสามปีแล้ว ว่าวิถีทางดำเนินของบ้านเมืองและของประชาชนทั่วไปมีความเปลี่ยนแปลงมาตลอด เนื่องมาจากความวิปริตผันแปรของวิถีแห่งเศรษฐกิจ สังคม การเมือง และอื่นๆ ของโลก ยากยิ่งที่เราจะหลีกเลี่ยงให้พ้นได้ จึงทำให้ต้องระมัดระวังระคับประคองตัวเรามากเข้า โดยเฉพาะในเรื่องการเป็นอยู่โดยประหยัด เพื่อที่จะอยู่ให้รอด และก้าวหน้าต่อไปได้โดยสวัสดิ์ ตามแนว

LIART

๒

ทางที่เป็นมาแล้ว นำพหุใจยินดีที่พวกเราเป็นอันมากยอมรับรู้ความจริงทั้งนี้ แล้วระวัง
ตั้งใจเผชิญปัญหาและสถานการณ์ต่างๆ ด้วยความสงบ อดทน เป็นเหตุให้ทุกสิ่งทุก
อย่างคลี่คลายไปได้เรียบร้อยพอควร

ข้าพเจ้ายังอยากที่จะให้ท่านทั้งหลายระมัดระวังประคองตัวกันอีกต่อไป ให้เคร่ง
ครัดและหนักแน่นทั่วหน้ากัน และในวาระที่จะขึ้นปีใหม่ ก็ควรที่แต่ละคนจะตั้งใจให้
เข้มแข็งแน่นแฟ้นที่จะปฏิบัติตัวปฏิบัติงานให้เป็นระเบียบและขะมักเขม้นเหนียวแน่น ไม่
ย่อห่อนเฉยเมย พยายามทำหน้าที่ที่พึงปฏิบัติให้ดีที่สุด เต็มความสามารถ ทำความ
กิดความเห็นให้กระจ่าง เทียงตรง สะอาดบริสุทธิ์ในอันที่จะพิจารณา วิเคราะห์ แก้ไข
เรื่องราวและปัญหาต่างๆ ทุกๆ อย่าง เอื้อเพื่อเกื้อกูลกันด้วยความเมตตา จริใจ เพื่อ
สร้างเสริมความสามัคคีกลมเกลียวที่แท้จริงในชาติไทย ให้เป็นพลังกำลังอันแข็งแกร่ง
และมั่นคง สำหรับสร้างสรรค์ความดีความเจริญทุกๆ ประการให้บริบูรณ์ ให้ประเทศชาติ
ของเราดำรงอยู่ด้วยความวัฒนาผาสุก

ขออนุภาพแห่งคุณพระศรีรัตนตรัย และสิ่งศักดิ์สิทธิ์อันเป็นที่เคารพเลื่อมใส
ของชาวไทยจงปกปักรักษาท่านทั้งหลายให้แคล้วคลาดจากภัยอันตราย และเหตุชั่วร้าย
ทุกสิ่ง บันดาลให้แต่ละคนมีกำลังกาย กำลังใจ กำลังปัญญา และกำลังสามัคคีอันกล้า
แข็งพร้อมมูล สามารถประกอบกรณียกิจน้อยใหญ่เพื่อประโยชน์ตนประโยชน์ชาติ ให้
บรรลุผลเลิศได้ทุกสิ่ง ทั้งสามารถที่จะรักษาอิสรภาพ อธิปไตย และความเจริญรุ่งเรือง
ของบ้านเมือง ให้มั่นคงได้อยู่ชั่วนาน

ขอทบทวนจงประสบแต่ความสุข สิริสวัสดิ์ พพัฒน์มงคล และสิ่งอันพึงประสงค์
ตลอดศกหน้าทั้งนี้

LIART

Legislative Institutional Repository of Thailand

คำปราศรัย

ของ

พลอากาศเอก หาริน หงสกุล

ประธานรัฐสภา

เนื่องในโอกาสวันขึ้นปีใหม่ พุทธศักราช ๒๕๒๓

พี่น้องชาวไทยที่รักและเคารพ

เนื่องในวาระดิถีวันขึ้นปีใหม่ ประชาชนชาวไทยถือเป็นประเพณีที่จะต้องอวยพร
ซึ่งกันและกัน เป็นการแสดงมุทิตาจิต ในฐานะเพื่อนร่วมเกิด แก่ เจ็บ ตาย ด้วยกัน

LIRT

Legislative Institutional Repository of Thailand

กระผม ในนามของสมาชิกรัฐสภาอันประกอบด้วยวุฒิสมาชิก ๒๒๕ คน และสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร ๓๐๑ คน ขอถือโอกาสรายงานให้พี่น้องชาวไทยผู้เป็นเจ้าของประเทศทราบเสียก่อนว่า หน้าที่หลักของรัฐสภานั้น คือ การตรากฎหมายและการควบคุมการบริหารราชการแผ่นดินของรัฐบาล

สำหรับการตรากฎหมายนั้น ถ้านับเฉพาะตั้งแต่มีการเลือกตั้งทั่วไป เมื่อปลายเดือนเมษายนมาจนถึงบัดนี้ ได้พิจารณาร่างพระราชบัญญัติประกาศใช้เป็นกฎหมายไปแล้ว ๑๐ ฉบับ อนุมัติพระราชกำหนด ๒ ฉบับ ยับยั้งไม่ยอมให้ผ่านร่างพระราชบัญญัติ ๕ ฉบับ ตั้งข้อสังเกตให้รัฐบาลถอนไปพิจารณาปรับปรุงใหม่ ๕ ฉบับ ไม่อนุมัติพระราชกำหนด ๑ ฉบับ และยังคงมีร่างพระราชบัญญัติที่ค้างการพิจารณาอยู่ในขณะนี้ ๘ ฉบับ

ส่วนการควบคุมการบริหารราชการแผ่นดินนั้น กระทำได้เป็น ๒ ทาง คือ การตั้งกระทู้ถาม และการเปิดอภิปรายไม่ไว้วางใจ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรได้ตั้งกระทู้ถามรัฐบาลไปแล้ว ๒๗๗ กระทู้ ซึ่งรัฐบาลได้ตอบไปแล้ว ๓๖ กระทู้ ยังคงค้างอยู่อีก ๒๐๑ กระทู้

สำหรับการเปิดอภิปรายไม่ไว้วางใจรัฐมนตรีเป็นรายบุคคลก็ได้กระทำไปแล้ว แม้ว่ามติข้างมากจะยังคงให้ความไว้วางใจอยู่ แต่ก็ได้แสดงให้เห็นว่า สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรได้ทำหน้าที่ของตนอย่างดีที่สุดด้วยความซื่อสัตย์สุจริต เพื่อประโยชน์ส่วนรวมของพี่น้องชาวไทย และรัฐบาลก็ใจกว้างพอ ได้ยอมรับความคิดเห็นที่สมาชิกอภิปรายในสภา เพื่อนำไปแก้ไขปรับปรุงการบริหารให้ดีขึ้น

ตามที่ได้เรียนมาให้ทราบอย่างย่อๆ นี้ พี่น้องชาวไทยจะเห็นได้ว่า ระบบรัฐสภาของเราดำเนินไปด้วยดี และมีประสิทธิภาพตามสมควร ถึงแม้จะมีการพดลล้อเลียนกันบ้างว่าเป็น “ประชาธิปไตยครึ่งใบ” แต่งานที่สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรได้ทำไปโดยบริสุทธิ์ใจ แม้บางครั้งจะมีความเห็นขัดแย้งกันบ้างกับฝ่ายบริหาร เช่น ไม่ยอมผ่านร่างพระราชบัญญัติบางฉบับออกใช้เป็นกฎหมาย หรือไม่อนุมัติพระราชกำหนด ตลอดจนมีการเปิดอภิปราย

LIART

ทั่วไปก็คงจะเป็นการเริ่มต้นที่ดี ที่จะทำให้ประชาธิปไตยขององคมนตรีเข้มแข็งไม่ไขว่

ทางรัฐสภาไม่เคยถือว่าเป็นฝ่ายขัดขวาง หรือไม่ให้ความร่วมมือกับฝ่ายบริหาร ตรงกันข้ามสมาชิกรัฐสภาเต็มใจที่จะให้ความร่วมมือโดยให้ข้อมูลที่ เป็นประโยชน์ ดังตัวอย่างที่เห็นได้จากการตั้งกรรมาธิการพิจารณาปัญหาสามจังหวัดภาคใต้ และปัญหาเรื่องค่ากระแสไฟฟ้าที่กำลังดำเนินอยู่ เป็นต้น

ส่วนความสัมพันธ์กับรัฐสภาต่างประเทศนั้น ในช่วงระยะเวลา ๘ เดือนนี้ ประธานรัฐสภา และผู้แทนรัฐสภาต่างประเทศรวม ๘ ประเทศ ได้มาเยือนรัฐสภาไทย เอกอัครราชทูต ๑๐ ประเทศ ได้มาพบปะหารือแลกเปลี่ยนข้อคิดเห็นกับกระผม และผู้แทนรัฐสภาไทยได้ไปเยือนรัฐสภาต่างประเทศเป็นทางการ ๓ ครั้ง ไปประชุมองค์การสหภาพรัฐสภาและองค์การสหภาพสมาชิกรัฐสภาเอเชียรวม ๓ ครั้ง กับเป็นเจ้าภาพจัดการประชุมองค์การระหว่างรัฐสภาของประเทศสมาชิกสมาคมอาเซียนขึ้นในประเทศไทย ๒ ครั้ง

ภารกิจเหล่านี้ นอกจากจะเป็นการกระชับสัมพันธ์ไมตรีระหว่างประเทศแล้ว ยังทำให้ได้รับความเห็นอกเห็นใจและความช่วยเหลือในด้านเศรษฐกิจ และด้านผู้อพยพ อันเป็นปัญหาใหญ่ที่ประเทศของเราต้องเผชิญอีกด้วย

งานสำคัญอีกงานหนึ่งของรัฐสภาก็คือ การสร้างพระบรมราชานุสาวรีย์ของพระบาทสมเด็จพระปกเกล้าเจ้าอยู่หัว ผู้พระราชทานรัฐธรรมนูญฉบับแรกให้แก่ประชาชนชาวไทย พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวได้เสด็จพระราชดำเนินมาทรงประกอบพิธีเททองหล่อพระบรมรูปแล้ว งานก่อสร้างฐานพระบรมรูปกำลังดำเนินอยู่อย่างรีบเร่ง ประชาชนผู้รักถึงพระมหากรุณาธิคุณของพระองค์ท่าน ยังคงบริจาคเงินสมทบทุนได้ที่สำนักงานเลขาธิการรัฐสภาและที่ธนาคารทุกแห่ง ทั้งจะได้รับเหรียญพระบรมรูปเป็นที่ระลึกอีกด้วย

พี่น้องชาวไทยที่รัก ในปีใหม่นี้เราเห็นจะส่งความสุขกันพอเป็นพิธีไม่ได้ เพราะเหตุการณ์ทั้งนอกบ้านและในบ้านคับขันจริงๆ สงครามทำท่าจะเกิดในหลายภูมิภาคของ

LIART

โลก ระบบ การปกครอง และผู้ปกครองในหลายประเทศได้เปลี่ยนไปแล้วและกำลังจะเปลี่ยนก็มี นำนั่นเป็นปัจจัยสำคัญทางเศรษฐกิจจะขึ้นราคาแน่ ทำให้ราคาสินค้าอื่นจะต้องขึ้นตาม ระบบการเงินและระบบเศรษฐกิจสั่นคลอน อันจะกระทบกระเทือนความเป็นอยู่และปากท้องของพี่น้องทั้งหลายอย่างไม่เป็นปัญหา

ถ้าเราไม่ช่วยตัวเอง และไม่ช่วยพวกเราตนเอง ใครเขาจะมาช่วย?

ในยามที่ของแพง เงินเพื่อ เครื่องอุปโภคบริโภคขาดแคลน คนไทยส่วนใหญ่กินไม่ค่อยจะอิ่มอยู่แล้ว ช้ายังมีเพื่อนบ้านอพยพเข้ามาเป็นแสนๆ คน มาขอแบ่งกิน อีกด้วย เราจึงต้องอยู่กันอย่างประหยัดยิ่งขึ้น เสียสละเพื่อส่วนรวมของเพื่อนร่วมชาติ และช่วยเหลือเจือจานกันให้ยิ่งขึ้น

ท่านที่ร่ำรวยและท่านผู้มั่งอันจะกิน โปรดมาถึงคนไทยตาต่ำ ๆ ที่ไม่มีจะกินบ้าง ขอให้เลิกหรือลดความฟุ้งเฟ้อฟุ่มเฟือย ตลอดจนอบาขมขั่งปวง โปรดอย่าลืมว่าถ้าบ้านเมืองมันคับแค้นจนถึงขนาดคนจนมีชีวิตอยู่ไม่ได้ คนรวยก็จะอยู่ไม่ได้เช่นเดียวกัน มันคงจะสิ้นชาติไปพร้อม ๆ กันทั้งคนรวยและคนจน

อย่างไรก็ตาม เราจะต้องกอดคอรั้งใครกลมเกลียวกันในภาวะเช่นนี้ อย่าหลงเชื่อผู้หลอกลวงให้คนไทยแตกแยกความสามัคคี เพราะถ้าเราไม่ช่วยตัวเองจะร้องเพลงชาติไทยให้ใครฟัง ท่านพุทธทาสภิกขุ ท่านเทศนาไว้ ความตอนหนึ่งว่า-

“อาตมาสังเกตดูพสกนิกรชาติในตงหิมมันอยู่กันอย่างไม่มีมิ่ง ไม่มีกุ ไม่มีชัย ไม่มีขวา มีแต่เรา คั้นไม้ขนาดยักษ์อยู่ได้กับพวกตะไคร้ ขี้โคลนและเพื่อนเล็ก ๆ ที่อยู่ที่โคนมันไม่เป็นข้าศึกแก่กัน ทั้ง ๆ ที่มันมีความเหลื่อมล้ำต่ำสูงกว่ากันเหลือประมาณ..... ถ้าต้นไม้ใหญ่ถูกโค่นลงไป แดงก็เผาอายเพื่อน หรือตะไคร้เหล่านั้นแห้งตายหมด หรือถ้าไม่มีเพื่อนหรือตะไคร้เหล่านั้น ก็ไม่มีความชุ่มชื้นพอที่จะให้ต้นไม้ยักษ์นั้นเติบโตได้ มันอยู่กันพอตัวอย่างนี้ ทั้ง ๆ ที่มันมีความเหลื่อมล้ำต่ำสูงมาก..... มันอยู่กัน

ได้เพราะการมีธรรมะ คือ มันประสมประสานกัน มันอาศัยซึ่งกันและกัน มนุษย์อยู่ได้
โดยธรรมะ”

กระผมคิดว่าเป็นเคราะห์ดีของชาติเราอย่างหนึ่ง ที่นอกจากจะมีพระสยามเทวา-
ธิราชเป็นที่พึ่งทางใจแล้ว เรายังมีพระธรรมเทวธิราช คือ พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว
และสมเด็จพระศรีนครินทราบรมราชชนนี เป็นหลักชัยให้ยึดถือเป็นที่พึ่งได้ ไม่ว่าจะ
เกิดภัยพิบัติที่ไหน พระองค์จะต้องเสด็จพระราชดำเนินไปทรงบรรเทาทุกข์ประชาราษฎร
ด้วยพระองค์เอง ทรงช่วยเหลือ แนะนำ และสนับสนุนการทำมาหากิน ดูหนึ่งว่าประ-
ชาชนทุกคนเป็นบุตรหลานของพระองค์ท่านโดยแท้

ฉะนั้น ในวโรกาสวันขึ้นปีใหม่ กระผมขอเชิญชวนพี่น้องชาวไทยทุกท่านจงพร้อม
ใจกันตั้งสัตยาธิษฐาน อาราธนาคุณพระศรีรัตนตรัยให้ช่วยอภิบาลรักษา พระบาทสม-
เด็จพระเจ้าอยู่หัว อันเป็นที่เคารพสักการะสูงสุดของพวกเราทั้งหลาย ตลอดจนสมเด็จพระ-
พระบรมราชินีนาถ สมเด็จพระบรมราชชนนี และพระประยูรญาติทุกพระองค์ จงทรง
พระเกษมสำราญ ปราศจากภัยพาลพิบัติอุบัตินตรายทั้งปวง

ในนามของสมาชิกรัฐสภา กระผมขอถือโอกาสอวยพรให้พี่น้องชาวไทยที่รัก
และเคารพจงประสบแต่ความสุขสวัสดิ์ในปีใหม่ ความทุกข์ยากใด ๆ ที่หากจะมี ก็ให้
ผ่านพ้นไปทันทีพร้อมไปกับปีเก่า ขอให้เราสมัครสมานสามัคคี มีความสัจริตทั้งกาย วาจา
และใจ ร่วมมือกันนำชาติไทยและคนไทยไปสู่ความสุขสมบูรณ์ในวันจันทร์

สวัสดิ์.

LIIRT

Legislative Institutional Repository of Thailand

กฎหมายปกครองว่าด้วยพนักงานฝ่ายปกครอง

และพนักงานเจ้าหน้าที่

โดย ศิวะ จามะวัช

๑. ความหมายของคำ

๑.๑ คำว่า "พนักงานฝ่ายปกครอง" ในกฎหมายของไทยเรา เราจะเข้าใจทันทีทันใดเลยว่าหมายถึง เจ้าพนักงานซึ่งกฎหมายให้มีอำนาจและหน้าที่รักษาความสงบเรียบร้อยของประชาชนให้รวมทั้งทัตติ เจ้าพนักงานกรมสรรพสามิต กรมศุลกากร กรมเจ้าท่า พนักงานตรวจคนเข้าเมือง และเจ้าพนักงานอื่น ๆ ในเมื่อทำการอื่น ๆ เกี่ยวกับการจับกุมปราบปรามผู้กระทำความผิดกฎหมายซึ่งตนมีหน้าที่ต้องจับกุมหรือปราบปราม

โดยเฉพะพนักงานฝ่ายปกครองชั้นผู้ใหญ่ มีอำนาจทำการสืบสวนและสอบสวนคดีอาญาได้

พนักงานฝ่ายปกครองที่เป็นพนักงานสอบสวนด้วย แสดงมีหน้าที่เกี่ยวข้องเกี่ยวกับความนี้ ได้แก่ตำแหน่งผู้ว่าราชการจังหวัด และตำแหน่งนายกเทศมนตรี (เฉพาะตำแหน่งนี้กฎหมายมิได้กำหนดไว้ให้เป็นพนักงานฝ่ายปกครองชั้นผู้ใหญ่ และไม่มีอำนาจสอบสวนคดีอาญา)

๑.๒ คำว่า "พนักงานเจ้าหน้าที่" ไม่ปรากฏอยู่ใน ป. วิ - อาญา แต่อย่างไรก็ตามแต่ไปปรากฏอยู่ในกฎหมายของฝ่ายบริหารฉบับต่าง ๆ เป็นอันมาก เช่น พ.ร.บ. ควบคุมการฆ่าสัตว์และจำหน่ายเนื้อสัตว์ พ.ร.บ. โบราณสถาน โบราณวัตถุ ศิลปวัตถุ และพิพิธภัณฑ พ.ร.บ. รับราชการทหาร พ.ร.บ. การทะเบียนทหาร พ.ร.บ. คนเข้าเมือง พ.ร.บ. ป่าสงวนแห่งชาติ พ.ร.บ. ประมง พ.ร.บ. การทำเหมืองแร่ พ.ร.บ. โรงงาน พ.ร.บ. โรงแรม พ.ร.บ. ป้องกันการค้ากำไรเกินควร พ.ร.บ. สหกรณ์ พ.ร.บ. ประมวลกฎหมายที่ดิน ฯลฯ

LIART

"พนักงานเจ้าหน้าที่" ส่วนใหญ่ จะกำหนดให้ผู้ว่าราชการจังหวัด เป็นบ้าง ตำรวจบ้าง หัวหน้าส่วนราชการประจำจังหวัดบ้าง หัวหน้าส่วนราชการประจำเขตบ้าง อธิบดีกรมต่าง ๆ บ้าง ไม่มีหลักเกณฑ์ที่แน่นอนว่า ใครควรเป็น "พนักงานเจ้าหน้าที่" และในระดับการบริหารการปกครองระดับใด

นอกจากนั้น ในกฎหมายบางฉบับยังกำหนดให้รัฐมนตรี หรืออธิบดี เป็นผู้กำหนดตัว "พนักงานเจ้าหน้าที่" เพื่อปฏิบัติการตามกฎหมายฉบับนั้น ๆ บางฉบับก็แต่งตั้งไว้ในกฎหมายเลย

ปัจจุบัน กฎหมายที่ฝ่ายบริหารถือปฏิบัติอยู่ มีอยู่จำนวนมาก แต่ใครจะตอบปัญหาได้ว่า "พนักงานเจ้าหน้าที่" ซึ่งมีอำนาจหน้าที่ในกฎหมายแต่ละฉบับนั้นคือใคร และควรเป็นผู้ใด

๒. เราจะศึกษาเรื่องอะไร

เราจะทำการศึกษาเรื่องต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

๒.๑ พนักงานฝ่ายปกครอง กับพนักงานเจ้าหน้าที่ มีลักษณะแตกต่างกันอย่างไร

๒.๒ ใครบ้าง ที่ควรมีอำนาจหน้าที่ในฐานะพนักงานฝ่ายปกครองและพนักงานเจ้าหน้าที่

๒.๓ พนักงานเจ้าหน้าที่ กับนายทะเบียน

๒.๔ ข้อสังเกตต่าง ๆ (เพิ่มเติม)

LIART

๓. "พนักงานฝ่ายปกครอง" กับ "พนักงานเจ้าหน้าที่"

มีลักษณะแตกต่างกันอย่างไร

๓.๑ จุดมุ่งหมายในการบริหารงาน

ในการบริหารราชการแผ่นดิน ฝ่ายปกครองหรือฝ่ายบริหาร (ซึ่งหมายรวมถึง ข้าราชการฝ่ายปกครองในสายงานของกระทรวงมหาดไทยและกระทรวง ทบวง กรม อื่น) มีหน้าที่รับผิดชอบต่อผลงาน ๒ ประการ คือ

ในประการแรกคือ การวางระเบียบปฏิบัติให้ประชาชนทั้งหลายอยู่ร่วมกันได้ด้วย ความสงบสุขและเป็นระเบียบเรียบร้อย ปราศจากภัยอันตรายทั้งหลายที่จะมากระทบต่อชีวิตร่างกายและทรัพย์สินของประชาชน

ในประการที่สองคือ การให้บริการของรัฐต่อประชาชน โดยนำเอาองค์การ มาตรการการปฏิบัติงานมาสร้าง "บริการสาธารณะ" ต่าง ๆ ให้ประชาชนได้มีการอุปโภค บริโภค ในทุกด้านอันจำเป็นต่อชีวิตประจำวันและการดำรงอยู่ในสังคมนั้น ๆ ด้วยความสะดวก ปลอดภัย และครบบริบูรณ์ เช่น การตัดถนน โรงพยาบาล การประปา ไฟฟ้า และการขนส่ง เป็นต้น

๓.๒ ในการรักษาความสงบเรียบร้อย การป้องกันภัยอันตรายต่าง ๆ ต่อประเทศชาติ ทรัพยากรและชีวิตมนุษย์ในสั นัน ฝ่ายบริหาร ย่อมต้องคำนึงถึงหลักปฏิบัตินิติราชการใน ๒ กรณี คือ

๓.๒.๑ งานในหน้าที่ของฝ่ายบริหารโดยตรง ซึ่งเราเรียกกันจน

LIERT

เคยชินว่า "งานของฝ่ายปกครอง" ก็คือ การจำกัดเสรีภาพและวางเงื่อนไขบางอย่างต่อประชาชน เพื่อให้บังเกิดผลในการรักษาความสงบเรียบร้อยให้ได้

๓.๒.๒ งานในหน้าที่ของฝ่ายปราบปราม ซึ่งเราเรียกกันว่า "งานของตำรวจ" อันเป็นการดำเนินการตามขั้นตอนของกฎหมาย เพื่อนำตัวผู้ฝ่าฝืนระเบียบกฎหมายของสังคมมาลงโทษ

๓.๓ "งานของฝ่ายปกครอง" ได้แก่ การปฏิบัติการของฝ่ายบริหารโดยใช้อำนาจหน้าที่เข้าไปแทรกแซง หรือป้องกันมิให้ประชาชนดำเนินการอย่างใดอย่างหนึ่งตามใจชอบอย่างเสรี เพื่อรักษาไว้ซึ่งความมั่นคงและความสงบเรียบร้อยของสังคมโดยรวม

เมื่อพิจารณากันอย่างถ่องแท้แล้ว "งานของฝ่ายปกครอง" ในแง่นี้ ก็คือการใช้ "พระเดช" ในการปราบปราม งดเว้น ป้องกันการกระทำและจำกัดเสรีภาพของประชาชน ทั้งนี้ จะโดยอาศัยกฎหมายของฝ่ายปกครองฉบับต่าง ๆ ที่กำหนดขึ้นไว้หรือไม่ก็ตาม เป็นมาตรการในการดำเนินการเพื่อเป้าหมายงานของฝ่ายปกครอง

จะเห็นได้ว่าในการอนุญาตให้ใครสักคนหนึ่งมีสิทธิเสรีภาพที่จะขับรถในท้องถนนหลวงได้นั้น ฝ่ายปกครองก็ต้องพิจารณาว่า เมื่อให้ใบอนุญาตไปแล้ว ผู้ขับขี่ (ประชาชนคนนั้น) จะสามารถขับที่รถยนต์ไปได้อย่างปลอดภัย และชำนาญที่จะบังคับรถไม่ให้ไปเกิดอุบัติเหตุหรือทำอันตรายต่อชีวิตประชาชนคนอื่นได้ มาตรการในเรื่องนี้ ก็คือทดสอบร่างกาย การทดสอบความรู้ในเครื่องหมายจราจร และการทดลองความชำนาญในการขับรถ เป็นต้น ในเรื่องนี้ถือได้ว่าเป็นการจำกัดเสรีภาพของประชาชนอย่างหนึ่งด้วยการกำหนด

เงื่อนไขไว้ให้ประชาชนปฏิบัติตามและนี่คืองานของฝ่ายปกครอง

การดำเนินงานในลักษณะเช่นนี้ ถือว่าเป็นมาตรการของฝ่ายปกครองที่จะดำเนินการได้ในทุกกรณี หากพิจารณาเห็นว่า จะเกิดผลเสียหายต่อประชาชนและเป้าหมายของการปฏิบัติงานของฝ่ายปกครอง

- ก. การดำเนินการให้ประชาชนในสังคมหรือท้องถิ่นนั้นปราศจากเหตุร้ายและความไม่เป็นระเบียบเรียบร้อย
- ข. การดำเนินการให้ประชาชนในสังคมปราศจากภัยอันตรายต่างๆ
- ค. การดำเนินการให้ประชาชนในสังคมได้พ้นจากความหายนะของทรัพยากรธรรมชาติและทรัพย์สินของสาธารณชน

๓.๔ ความแตกต่างของ "งานฝ่ายปกครอง" กับ "งานของฝ่ายตำรวจ"

เรามักจะมีความสับสนกันในเรื่องว่า "งานของฝ่ายปกครอง" และ "งานของฝ่ายตำรวจ" โดยเรามักจะถือว่า เมื่อฝ่ายปกครอง (โดยเฉพาะพนักงานฝ่ายปกครอง) ไม่ได้รับมอบอำนาจหน้าที่ใน "งานของฝ่ายตำรวจ" แล้ว ก็ควรจะมุ่งทำงานด้าน บริการสาธารณะ หรือ งานพัฒนา เพียงอย่างเดียว ซึ่งนับว่าเป็นความเข้าใจผิดอย่างมาก และควรที่ได้จะพิจารณาทบทวนเสียใหม่

ในข้อเท็จจริงแล้ว ฝ่ายปกครอง (โดยเฉพาะพนักงานฝ่ายปกครองที่เป็นเจ้าพนักงานตามกฎหมายในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเช่นเดียวกับฝ่ายตำรวจเสมอมา) ไม่มีการเปลี่ยนแปลงแต่อย่างใด ยกเว้นเพียงแต่ว่า เจ้าพนักงานผู้ทำหน้าที่สอบสวนนั้น ได้มอบให้ฝ่ายตำรวจเป็นผู้ดำเนินการเท่านั้น

LIART

ข้อเท็จจริงในประการที่สองก็คือ "งานของฝ่ายปกครอง" (โดย เฉพาะพนักงานฝ่ายปกครอง) ไม่ได้มี เฉพาะงานบริการสาธารณะ งานพัฒนา และงานฝ่ายตำรวจเท่านั้น แต่มีงานของฝ่ายปกครองโดยตรงอีกค่านหนึ่งซึ่ง สำคัญยิ่ง คือ การป้องกันและรักษาความสงบเรียบร้อยต่าง ๆ ให้แก่ประ- ชาชาติในสังคม ซึ่งปรากฏอยู่ในกฎหมาย ๑๕๐ - ๒๐๐ ฉบับ ในปัจจุบัน และ ฝ่ายปกครองยังให้ความสนใจในการปฏิบัติงานตามกฎหมายเหล่านั้นไม่มากเท่า ที่ควร

ข้อแตกต่างอันสำคัญของ "งานของฝ่ายตำรวจ" คือ

(๑) "งานของฝ่ายปกครอง" มุ่งในการป้องกันและหลีกเลี่ยง มิให้ประชาชนในขอบเขตรับผิดชอบกระทำการหรือละเว้นการกระทำการ ในอัน ที่จะก่อให้เกิดผลเสียหายต่อสังคมโดยรวม

ส่วน "งานของฝ่ายตำรวจ" มุ่งในการปราบปราม และ ดำเนิน การ นำตัวผู้ฝ่าฝืนผู้กระทำผิดมาลงโทษตามกฎหมาย

(๒) "งานของฝ่ายปกครอง" มีผลทำให้เหตุการณ์ที่คาดหมายไว้ ไม่เกิดขึ้น หรือ ผลเสียหายที่คาดไว้จะไม่มีขึ้น

ส่วน "งานของฝ่ายตำรวจ" เป็นการดำเนินการภายหลังที่มี เหตุการณ์อันไม่สงบเรียบร้อยเกิดขึ้นแล้ว จึงจะเข้าดำเนินการ

(๓) "งานของฝ่ายปกครอง" มีผลทำให้ประชาชนต้องถูกจำกัด เสรีภาพบางอย่างลงตามเงื่อนไขที่กำหนดไว้

ส่วน "งานของฝ่ายตำรวจ" มีผลทำให้เสรีภาพของประชาชนต้อง ถูกจำกัดลง-ทั้งหมด และกลายเป็น "ผู้ต้องหา" คงเหลือแต่สิทธิในการต่อสู้

คดีในศาลเท่านั้น ตัวอย่างเช่น

ฝ่ายปกครองมีคำสั่งห้ามมิให้ประชาชนอาบน้ำ ตกปลา หรือจับปลา ในคลองส่งน้ำประปา ซึ่งใช้สำหรับสาธารณูปโภค ปรากฏว่า ได้มีประชาชน ผ่าฝืนและถูกจับ ในกรณีเช่นนี้ จะเห็นว่า "งานของฝ่ายปกครอง" กับ "งานของฝ่ายตำรวจ" แยกคนละส่วนกัน

ฝ่ายปกครองจะเป็นผู้พิจารณาว่า คลองประปาแห่งนั้น เป็นสมบัติที่ใช้ร่วมกันของประชาชน หากมีการใช้คลองนั้นตามใจชอบแล้ว ก็จะมีผลเสียต่อผู้บริโภคน้ำประปาโดยส่วนรวมได้ จึงมีคำสั่งห้าม ประกาศไว้โดยทั่วกัน อันนี้เป็น "งานของฝ่ายปกครอง"

แต่เมื่อการฝ่าฝืนคำสั่งดังกล่าวและถูกจับกุม โดยเจ้าพนักงานผู้มีหน้าที่แล้ว ถือได้ว่าการดำเนินการในส่วนของ "งานฝ่ายตำรวจ" เกิดขึ้นแล้ว นี่ก็ข้อแตกต่างกัน และข้อแตกต่างอันนี้มีความสำคัญมาก ที่จะมีผลไปเกี่ยวพันถึงว่า ใครคือพนักงานฝ่ายปกครอง ใครคือพนักงานเจ้าหน้าที่ และใครคือพนักงานตำรวจ และทำไมจึงมีความสับสนกันและก้าวก่ายกันในงานของฝ่ายต่าง ๆ เหล่านี้

๓.๕ พนักงานฝ่ายปกครอง กับ พนักงานเจ้าหน้าที่

ตาม ป.วิ - อาญา ที่ได้แสดงแล้วข้างต้นเราจะเห็นว่า คำว่า "พนักงานฝ่ายปกครอง" มีความหมายที่มุ่งปรับใช้ในการปฏิบัติตามกฎหมาย อาญา และกฎหมายปกครองที่มีโทษทางอาญาเป็นสำคัญ นอกจากนั้น ยังมุ่งไปในงานปราบปราม หรืองานของฝ่ายตำรวจเป็นรากฐานในการปฏิบัติตามกฎหมายอีกด้วย

"พนักงานฝ่ายปกครอง" ตามกฎหมาย จึงมุ่งที่จะกำหนดว่าฝ่ายปกครอง (ฝ่ายบริหาร) ตำแหน่งใดที่มีอำนาจหน้าที่จะดำเนินการในงานของฝ่ายตำรวจได้บ้าง ซึ่งหมายความว่า จะมีอำนาจหน้าที่ในการสืบสวนและสอบสวนผู้ฝ่าฝืนกฎหมายรวมถึงการปราบปรามหรือจับกุมผู้กระทำผิดมาลงโทษตามกฎหมายอีกด้วย

แต่เนื่องจากได้มีการมอบหมายอำนาจหน้าที่ใน "สอบสวน" ให้แก่พนักงานตำรวจไป พนักงานฝ่ายปกครองจึงคงมีอำนาจหน้าที่อื่น ๆ ตาม ป.วิ - อาญา ยกเว้นการสอบสวน

สำหรับคำว่า "พนักงานเจ้าหน้าที่" นั้น หมายถึงเจ้าพนักงานของฝ่ายบริหาร (ไม่ใช่เพราะข้าราชการกระทรวงมหาดไทย) ซึ่งมีหน้าที่ตามกฎหมายปกครองในอันที่จะปฏิบัติงานของฝ่ายปกครอง คือ การป้องกันและหลีกเลี่ยงจากเหตุการณ์ที่เป็นผลเสียหายต่อส่วนรวม เช่น การเป็นพนักงานเจ้าหน้าที่ ในกฎหมายว่าด้วยการควบคุมการฆ่าสัตว์และจำหน่ายเนื้อสัตว์ พ.ร.บ. รับราชการทหาร พ.ร.บ. ทะเบียนราษฎร พ.ร.บ. คนเข้าเมือง พ.ร.บ. ป่าสงวนแห่งชาติ พ.ร.บ. โรงงาน เป็นต้น

พนักงานเจ้าหน้าที่เหล่านี้จะมีอำนาจในการใช้ดุลยพินิจในการสั่งอนุญาต หรือสั่งไม่อนุญาตในการจำกัดการใช้เสรีภาพบางอย่างของประชาชนได้ตามกฎหมาย หรือได้พิจารณาเห็นว่าจะ เป็นผลเสียหายต่อสาธารณชน อำนาจเหล่านี้ไม่ใช่งานของพนักงานตำรวจ แต่อาจเป็นอำนาจของพนักงานฝ่ายปกครองผู้ชั้นมีตำแหน่งเป็นผู้ว่าราชการจังหวัด เป็นต้น

๕. ใครบ้างที่ควรมีอำนาจหน้าที่ในฐานะพนักงานฝ่ายปกครองและพนักงานเจ้าหน้าที่

ตาม ป.วิ - อาญา ได้กำหนดให้ตำแหน่งต่อไปนี้ เป็นพนักงานฝ่ายปกครอง (ซึ่งทำงานของฝ่ายตำรวจ) เช่น

ปลัดกระทรวงมหาดไทย

รองปลัดกระทรวงมหาดไทย

ผู้ตรวจราชการกระทรวงมหาดไทย

อธิบดีกรมมหาดไทย

ฯลฯ

ผู้ว่าราชการจังหวัด

รองผู้ว่าราชการจังหวัด

ปลัดจังหวัด

นายอำเภอ

ปลัดอำเภอผู้เป็นหัวหน้าประจำกิ่งอำเภอ

ฯลฯ

ซึ่งจะเห็นได้ว่า ป.วิ - อาญา มีความมุ่งหมายจะให้ข้าราชการประจำเท่านั้น ที่ใช้อำนาจหน้าที่ตาม ป.วิ - อาญา ได้ในฐานะ พนักงานฝ่ายปกครองชั้นผู้ใหญ่ และพนักงานฝ่ายปกครองอื่น ๆ ที่กฎหมายให้อำนาจไว้

LI RT

ปัญหาจึงมีอยู่ที่ตำแหน่งนายกรัฐมนตรี และรัฐมนตรีว่าการกระทรวงต่าง ๆ จะเป็นพนักงานฝ่ายปกครองได้หรือไม่ เรื่องนี้ เมื่อพิจารณาถึงกฎหมายฉบับต่าง ๆ ซึ่งนายกรัฐมนตรีเป็นผู้รักษาการ หรือรัฐมนตรีว่าการเป็นผู้รักษาการแล้ว ก็ย่อมหมายถึงว่า ตำแหน่งนายกรัฐมนตรีและรัฐมนตรีจะต้อง เป็น เจ้าพนักงานหรือพนักงานฝ่ายปกครองซึ่งมีอำนาจหน้าที่ในกฎหมายฉบับนั้นด้วย

ในทำนองเดียวกันตำแหน่งผู้ว่าราชการจังหวัด ในฐานะผู้บริหารราชการส่วนภูมิภาค และตำแหน่งนายกเทศมนตรีในฐานะผู้บริหารราชการส่วนท้องถิ่น (เทศบาล) ก็จะต้อง เป็น เจ้าพนักงานหรือพนักงานฝ่ายปกครองด้วย ถึงแม้ว่า ป.วิ - อาญา จะไม่กำหนดไว้ก็ตาม

เพราะอะไร ?

(๑) เพราะผู้ว่าราชการจังหวัดและนายกเทศมนตรี เป็นผู้บริหารสูงสุดและเป็นผู้บังคับบัญชาสูงสุดในราชการขององค์การที่ตนรับผิดชอบอยู่ ตามระเบียบบริหารราชการแผ่นดินซึ่งกำหนดไว้เป็น ๓ รูปแบบ (ส่วนกลาง- ส่วนภูมิภาค-ท้องถิ่น) โดยมี นายกรัฐมนตรี เป็นผู้บริหารราชการแผ่นดินโดยทั่วไป ทั้งหมดผู้ว่าราชการจังหวัดในระดับภูมิภาคและนายกเทศมนตรีในระดับท้องถิ่น

(๒) เพราะผู้ว่าราชการจังหวัด และนายกเทศมนตรี สามารถออกคำสั่ง ประกาศหรือบทบัญญัติใด ๆ ได้ เช่นเดียวกับนายกรัฐมนตรี โดยได้รับความเห็นชอบจากสภา ในการบริหารงานในองค์การของตนตามระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน

(๓) เพราะผู้ว่าราชการจังหวัดและนายกเทศมนตรี มีหน้าที่ใน

การสร้างความสะดวกสุขและความเป็นระเบียบเรียบร้อยในเขตพื้นที่รับผิดชอบของตน หากผู้ว่าราชการจังหวัดและนายกเทศมนตรีไม่อาจเป็นพนักงานฝ่ายปกครองหรือเจ้าพนักงานตามกฎหมายได้แล้ว ก็ไม่ควรกำหนดให้ตำแหน่งผู้ว่าราชการจังหวัดและนายกเทศมนตรี มีหน้าที่รับผิดชอบในการรักษาความสะดวกเรียบร้อยและในการบริหารงาน เช่นนั้น

๔.๑ ใครคือ "พนักงานเจ้าหน้าที่"

"พนักงานเจ้าหน้าที่" คือ เจ้าพนักงานตามกฎหมายปกครองฉบับต่าง ๆ ซึ่งปฏิบัติงานของฝ่ายปกครอง (ฝ่ายบริหาร) ส่วนที่ "พนักงานเจ้าหน้าที่" ตำแหน่งใดที่มีอำนาจหน้าที่ในฐานะ "พนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจ" ได้นั้น ก็จะต้องพิจารณาเหตุผลความเหมาะสมของตำแหน่งนั้น ๆ เป็นกรณีไป

โดยหลักการบริหารแผ่นดินของไทยเรา ตำแหน่งที่จะเป็น "พนักงานเจ้าหน้าที่" ของกฎหมายฉบับต่าง ๆ นั้น ได้แก่ตำแหน่งต่อไปนี้ คือ .-

- (๑) นายกรัฐมนตรี
- (๒) รัฐมนตรีว่าการ
- (๓) ผู้ว่าราชการจังหวัด
- (๔) นายกเทศมนตรี

การที่ตำแหน่งบริหารดังกล่าวจะต้องเป็น "พนักงานเจ้าหน้าที่" ก็ด้วยเหตุผลต่อไปนี้

- ก. - เป็นผู้บริหารสูงสุดของราชการแผ่นดินในแต่ละระดับ
- ข. - เป็นผู้รักษากฎตามระเบียบ คำสั่ง และกฎหมายในแต่ละระดับ
- ค. - เป็นผู้กำหนดนโยบายและวางปฏิบัติให้แก่เจ้าพนักงาน

หรือพนักงานฝ่ายปกครอง หรือปฏิบัติตามกฎหมาย

- ง. - เป็นผู้ใช้ดุลยพินิจในการป้องกัน หลีกเสี่ยง และ
ระมัดระวัง เหตุการณ์ที่จะมีผลเสียหายต่อสาธารณ
โดยส่วนรวม

อย่างไรก็ตาม การเป็น "พนักงานเจ้าหน้าที่" ของตำแหน่ง
ดังกล่าวก็มีได้เคร่งครัดจนเกินไป แต่มีกรณีที่สามารถมอบหมายอำนาจ เปลี่ยน
แปลงได้ดังนี้

(๑) ในกรณีที่เป็นกฎหมายที่จะต้องใช้ดุลยพินิจของ "พนักงาน
งานเจ้าหน้าที่" ในระดับสูง "พนักงานเจ้าหน้าที่" อาจเป็นข้าราชการใน
ตำแหน่ง ปลัดกระทรวง อธิบดีก็ได้

(๒) ในกรณีเป็นงานซึ่งต้องใช้ดุลยพินิจในด้านเทคนิควิชาการ
เป็นอย่างมาก ตำแหน่ง "พนักงานเจ้าหน้าที่" อาจเป็นข้าราชการ "ผู้ช่วย-
นายการ" ในเรื่องนั้นร่วมกับ "พนักงานเจ้าหน้าที่" ซึ่งเป็นข้าราชการฝ่าย
บริหารได้

(๓) ให้มีการมอบหมายอำนาจในการเป็น "พนักงานเจ้า
หน้าที่" ได้เช่นผู้ว่าราชการจังหวัดมอบแก่นายอำเภอ และหัวหน้าส่วนราช-
การประจำจังหวัด

๔.๒ การเป็น "พนักงานเจ้าหน้าที่" และ "พนักงานฝ่ายปกครอง" ใน
ขณะเดียวกัน

ในการบริหารราชการไม่ว่าในระดับชาติ ระดับจังหวัด และระดับ
เทศบาล วัตถุประสงค์สำคัญในการบริหารก็คือ การรักษาความสงบและความ
เป็นระเบียบเรียบร้อยของพื้นที่การปกครองที่ตนรับผิดชอบอยู่ และการให้

บริการสาธารณะแก่ประชาชน

สำหรับมาตรการในการปฏิบัติงานเพื่อวัตถุประสงค์ดังกล่าว จึงจำเป็นต้องให้ผู้บริหารหรือผู้บังคับบัญชาแต่ละระดับการปกครอง มีอำนาจหน้าที่ในงานของ ฝ่ายปกครอง (ฝ่ายบริหาร) ของงานฝ่ายตำรวจคือ เป็นพนักงานเจ้าหน้าที่ และพนักงานฝ่ายปกครองที่มีอำนาจในการสืบสวน (พนักงานฝ่ายปกครองชั้นผู้ใหญ่ , พร้อมกันไปด้วย

การกำหนดให้ตำรวจชั้นผู้ใหญ่ตาม ป.วิ - อาญา มีหน้าที่รับผิดชอบในด้านการสอบสวนเพียงฝ่ายเดียว นั้น ย่อมมีข้อบกพร่องขึ้นได้ เนื่องจากได้ละเลยข้อเท็จจริงและหลักการการบริหารแผ่นดินอย่างจริงจัง เพราะหัวหน้าพนักงานสอบสวนในระดับจังหวัดนั้น จะต้องเป็นตำแหน่งผู้ว่าราชการจังหวัดซึ่งมีอำนาจที่จะมอบหมายให้ผู้ใดปฏิบัติหน้าที่เป็นพนักงานสอบสวนก็ได้ในเขตจังหวัด

หากการณ์ไม่ได้เป็นดังเหตุผลที่กล่าวมาแล้วนี้ ก็จะต้องพบว่า งานฝ่ายตำรวจ ได้ถูกตัดขาดแล้วสิ้นเชิงจากผู้บริหารจะอำนวยความสะดวกสบายเรียบร้อยภายในจังหวัดได้ รัฐในสภาพนี้เราเรียกได้ว่าเป็น "รัฐตำรวจ" เพราะรัฐได้เน้นงานฝ่ายตำรวจ คือ การสืบสวนสอบสวน และจับกุมปราบปรามเพียงอย่างเดียว ไม่ได้มีมาตรการในการกำหนดเงื่อนไขอันตรายของสาธารณชน โดยฝ่ายบริหารไว้ล่วงหน้า

ยิ่งไปกว่านั้น ตำรวจซึ่งมีอำนาจหน้าที่ในงานฝ่ายตำรวจอยู่แล้ว (สืบสวนสอบสวนจับกุมและปราบปราม) ยังฝ่าขอบเขตภาระหน้าที่ความรับผิดชอบเข้าไปเล่นโทษบทบาทของงานฝ่ายปกครอง (ฝ่ายบริหาร) อีกด้วย คือการเป็นพนักงานเจ้าหน้าที่และนายทะเบียน ในกฎหมายของฝ่ายบริหารอีกมากมาย ดังจะเห็นได้จาก พ.ร.บ. คนต่างด้าว พ.ร.บ. อาวุธปืน พ.ร.บ.

โรงแรม พ.ร.บ. รดยนต์ เป็นต้น

ปรากฏการณ์ในทำนองนี้ ย่อมวิเคราะห์ได้ว่ารัฐได้มอบความไว้วางใจให้แก่ "ตำรวจ" ทั้งในด้านการบริหารและการปราบปราม คือเป็นผู้สามารถใช้ดุลยพินิจได้ทั้งในงานของฝ่ายปกครองและงานของฝ่ายตำรวจ ฉะนั้นหลักการบริหารแผ่นดินตามที่ตราไว้ตาม ปว. ๒๑๘ กัตติ พ.ร.บ. ปกครองท้องถิ่นกัตติ และกฎหมายของฝ่ายบริหารทั่วไปกัตติ ก็ล้วนแต่หมดสภาพตามกฎหมายอันแท้จริงไปโดยสิ้นเชิง

๔.๓ "พนักงานเจ้าหน้าที่" กับ "นายทะเบียน"

ในกฎหมายของฝ่ายบริหารหลายฉบับ เราจะพบว่าพนักงานเจ้าหน้าที่ และนายทะเบียนปรากฏอยู่เสมอ บางครั้งก็มีเพียงแต่พนักงานเจ้าหน้าที่ บางครั้งก็มีเพียงแต่นายทะเบียน เราจึงควรหาข้อยุติให้ได้ ว่าการกำหนดไว้เช่นนั้น มีวัตถุประสงค์อะไร และควรมีหลักการอย่างไร

คำว่า "พนักงานเจ้าหน้าที่" ได้ให้อธิบายไว้แล้วข้างต้นว่าเป็นเจ้าพนักงานผู้มีอำนาจหน้าที่ในการใช้ดุลยพินิจพิจารณาถึงการดำเนินการเพื่อจำกัดเสรีภาพบางอย่างของประชาชน เพื่อให้มีผลตามกฎหมาย รวมทั้งการอนุญาต อนุมัติให้ประชาชนดำเนินการ หรือหยุดดำเนินการในเรื่องใดเรื่องหนึ่งก็ได้ หากเห็นว่าจะเป็นการขัดหรือฝ่าฝืนต่อความสงบเรียบร้อยของสาธารณชน

ส่วนคำว่า "นายทะเบียน" นั้น คือ เจ้าพนักงานผู้มี "อำนาจเฉพาะตัว" ในการลงนามในหนังสือเอกสารของทางราชการเพื่อรับรองว่าประชาชนหรือเอกชนผู้มาร้องขอดำเนินการอย่างใดอย่างหนึ่งตามกฎหมายสามารถดำเนินการได้หรือใช้ปฏิบัติได้โดยอาศัยหนังสือเอกสารซึ่งนายทะเบียนนั้น

รับรอง เป็นหลักฐาน

จะเห็นได้ว่า "พนักงานเจ้าหน้าที่" กับ "นายทะเบียน" มีอำนาจหน้าที่แตกต่างกัน เพราะพนักงานเจ้าหน้าที่หมายถึงผู้ใช้ดุลยพินิจ แต่นายทะเบียน หมายถึงผู้มีอำนาจลงนามรับรองในใบสำคัญทางราชการเท่านั้น ซึ่งได้ผ่านการใช้ดุลยพินิจเห็นชอบจากพนักงานเจ้าหน้าที่มาแล้ว

ได้กล่าวแล้วว่า ข้าราชการหรือเจ้าพนักงานผู้ควรเป็น "พนักงานเจ้าหน้าที่" ในระดับจังหวัด คือ ผู้ว่าราชการจังหวัด และนายกเทศมนตรี ในระดับท้องถิ่นหรือเทศบาล สำหรับ "นายทะเบียน" นั้นจะเป็นหัวหน้าส่วนราชการ หรือ ผู้ที่มีหน้าที่เกี่ยวข้อง ที่เหมาะสมคนใดคนหนึ่งก็ได้

อนึ่ง "พนักงานเจ้าหน้าที่" กับ "นายทะเบียน" จะเป็นบุคคลคนเดียวกันก็ได้ แต่จะต้องคำนึงถึงปริมาณงานและความเหมาะสมในด้านอื่นๆ ด้วย

ในทางปฏิบัติซึ่งมาจากด้วยกฎหมายฝ่ายบริหาร เราจะพบเสมอว่ามีข้อผิดพลาดอยู่หลายประการในการแต่งตั้ง "พนักงานเจ้าหน้าที่" และ "นายทะเบียน" เช่น

(๑) การแต่งตั้งข้าราชการหรือเจ้าพนักงานอื่นซึ่งไม่ใช่ผู้ว่าราชการจังหวัด เป็นพนักงานเจ้าหน้าที่ในระดับจังหวัด

(๒) การแต่งตั้งให้ตำรวจเป็นพนักงานเจ้าหน้าที่ ทั้ง ๆ ที่ตำรวจเป็นเจ้าพนักงานผู้มีอำนาจหน้าที่ตาม ป. วิ - อาญา สำหรับกฎหมายซึ่งมีโทษทางอาญาอยู่แล้ว

(๓) การแต่งตั้งให้ผู้ว่าราชการจังหวัด เป็นนายทะเบียน ซึ่งควรจะมีอำนาจให้แก่ผู้ว่าราชการจังหวัดในการแต่งตั้งนายทะเบียนเองหรือ

แต่งตั้งบุคคลอื่นที่เกี่ยวข้องจะเหมาะสมกว่า

(๔) การตั้งพนักงานเจ้าหน้าที่มากจนเกินไป และทำให้ผู้ว่าราชการจังหวัดเป็นเพียงเจ้าหน้าที่คนหนึ่ง หรือนายไปรษณีย์คนหนึ่งเท่านั้น ในการปฏิบัติงานตามกฎหมายฉบับนั้น ๆ

(๕) การตั้งให้เจ้าพนักงานส่วนกลางเป็นพนักงานเจ้าหน้าที่ทั้งๆ ที่ขั้นตอนการปฏิบัติงานอยู่ในระดับจังหวัด

(๖) การละเลยไม่ตั้งให้นายกเทศมนตรีเป็นพนักงานเจ้าหน้าที่ในกฎหมายบางฉบับซึ่งนายกเทศมนตรีมีส่วนเกี่ยวข้องกับหน้าที่ดังกล่าว โดยตรง เช่น พ.ร.บ. จราจร (ในเขตเทศบาล)

(๗) การละเลยไม่กำหนดไว้ในกฎหมายด้วยว่า ให้ผู้ว่าราชการจังหวัดสามารถมอบหมายอำนาจในการเป็นพนักงานเจ้าหน้าที่ในบางระดับ หรือในชั้นต้นให้แก่ผู้ใดได้บ้าง

๕. ข้อสังเกตเล็ก ๆ น้อย ๆ ที่อาจเป็นเรื่องใหญ่ได้

๕.๑ สิ่งหนึ่งที่อันตรายและน่าพิจารณามากที่สุดคือ ปัญหาเรื่องการร่างกฎหมายฝ่ายบริหารฉบับต่าง ๆ โดยไม่ได้พิจารณาจากรากฐานอันแท้จริงแห่งกฎหมายฉบับนั้น เช่น ปว. ๒๑๘ ว่าด้วยระเบียบบริหารส่วนราชการแผ่นดิน เป็นต้น ซึ่งเราสามารถยึดถือได้ว่าเป็นแม่บทแห่งโครงสร้างการปกครองของไทยโดยแท้ และสามารถกำหนดไว้ในรัฐธรรมนูญได้ด้วยซ้ำไป แต่ในทางปฏิบัติปรากฏว่ากฎหมายฝ่ายบริหารฉบับต่าง ๆ ที่ออกใช้และมีบทบัญญัติเกี่ยวกับ ปว. ๒๑๘ ได้พยายามหักล้างและละเลยหลักการของราชการบริหารแผ่นดินไปจนหมดสิ้น จนแทบจะกล่าวได้ว่า ปว. ๒๑๘ ถูกบัญญัติอย่างไม่มี ชั้นดี

หากฝ่ายบริหารยังเฉยเมยไม่แต่ละต้องและรีบปรับปรุงแก้ไขความขัดแย้งต่าง ๆ ดังกล่าวนั้นแล้วก็กล่าวได้ว่า การพัฒนาเติบโตของระบบบริหารบ้านเราคงจะก้าวหน้าไปได้ยากด้วยกฎหมายหลักที่สับสนและลบล้างอำนาจกันเอง

๕.๒ การที่บทความนี้เสนอให้ นายกเทศมนตรี เป็น "พนักงานเจ้าหน้าที่" และ "พนักงานฝ่ายปกครอง" (ชั้นผู้ใหญ่) ด้วยนั้น มิได้หมายความว่า นายกเทศมนตรีจะต้องมีส่วนเกี่ยวข้องในทุกเรื่อง แต่คงจะมีอำนาจหน้าที่ดังกล่าวเฉพาะที่อยู่ในความรับผิดชอบในฐานะผู้บริหารงานเทศบาล ให้สอดคล้องตามเจตนารมณ์ของการบริหารการปกครองเท่านั้น แต่ในฐานะผู้บริหารท้องถิ่นหากไม่มีอำนาจหน้าที่ในฐานะ "พนักงานเจ้าหน้าที่" และ "พนักงานฝ่ายปกครอง" (ชั้นผู้ใหญ่) แล้ว จะบริหารงานของเทศบาลให้สงบเรียบร้อยตามที่ควรรับผิดชอบได้อย่างไร จะมีอะไร เป็นหลักประกันที่จะให้ตำรวจในเขตเทศบาลปฏิบัติตามคำสั่งของนายกเทศมนตรีได้

(ในส่วนที่กล่าวถึง นายกเทศมนตรีนี้ ผู้เขียนรวมความถึงผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานครและปลัดเมืองพัทยาด้วย)

๕.๓ ถึงแม้ในบทความนี้จะไม่ได้พูดถึง "นายอำเภอ" เลยก็ตาม แต่ในทางปฏิบัติตามกฎหมายนั้นผู้ว่าราชการจังหวัดจะต้องมอบอำนาจให้นายอำเภอรับผิดชอบในเขตพื้นที่การปกครองของอำเภอได้โดยการเป็น พนักงานเจ้าหน้าที่และพนักงานฝ่ายปกครองชั้นผู้ใหญ่ในเขตอำเภอ

สรุป หลักการแห่งกฎหมายปกครองนั้น เป็นเครื่องมือที่จะกำหนดแบ่งอำนาจหน้าที่ความรับผิดชอบของเจ้าหน้าที่ของรัฐในรูปแบบต่าง ๆ ตามที่รัฐได้

กำหนดแบ่งเป็นระดับความรับผิดชอบเอาไว้ (เช่น ปว. ๒๑๘ เป็นต้น) แต่เมื่อรัฐโดยส่วนรวมไม่ได้ปฏิบัติตามเงื่อนไขแห่งหลักการของกฎหมายปกครองแล้ว ก็ยากที่จะให้บ้านเมืองมีความสงบเรียบร้อยอันเป็นเจตนารมณ์อันสูงสุดของการปกครองได้

ผู้เขียนจึงขอเรียกร้องให้หน่วยราชการของรัฐทุกหน่วยได้ทบทวนเรื่องนี้คู่อีกครั้งหนึ่ง เพื่อปรับปรุงแก้ไขการบริหารการปกครองให้สอดคล้องกับหลักการรวมและการกระจายอำนาจ และกำหนดหน้าที่ให้เหมาะสมกับภาระอันแท้จริงของหน่วยราชการของแต่ละแห่งอันจะมีผลทำให้ความสับสน และความขัดแย้งก็จะหมดสิ้นไปและความเป็นระเบียบเรียบร้อยและความสงบสุขของสังคมเราก็จะอุบัติขึ้นอย่างแน่นอน

ภาคพระราชบัญญัติ

Legislative Institutional Repository of Thailand

พระราชบัญญัติ

แก้ไขเพิ่มเติมประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๒๑๖
ลงวันที่ ๒๘ กันยายน พ.ศ. ๒๕๑๕ (ฉบับที่ ๒๓)

พ.ศ. ๒๕๒๒

ภูมิพลอดุลยเดช ป.ร.

ให้ไว้ ณ วันที่ ๑๘ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๒๒

เป็นปีที่ ๓๔ ในรัชกาลปัจจุบัน

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช มีพระบรมราชโองการ
โปรดเกล้าฯ ให้ประกาศว่า

โดยที่เป็นการสมควรแก้ไขเพิ่มเติมประกาศของคณะปฏิวัติฉบับที่ ๒๑๖ ลงวันที่
๒๘ กันยายน พ.ศ. ๒๕๑๕

จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้โดยคำแนะนำและ
ยินยอมของสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ทำหน้าที่รัฐสภาดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประกาศของ
คณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๒๑๖ ลงวันที่ ๒๘ กันยายน พ.ศ. ๒๕๑๕ (ฉบับที่ ๒๓) พ.ศ. ๒๕๒๒”

LI RT

Legislative Institutional Repository of Thailand

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ยกเลิกความในข้อ ๒๗ และข้อ ๒๘ แห่งประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๒๑๖ ลงวันที่ ๒๘ กันยายน พ.ศ. ๒๕๑๕ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๒๑๖ ลงวันที่ ๒๘ กันยายน พ.ศ. ๒๕๑๕ (ฉบับที่ ๒๒) พ.ศ. ๒๕๒๒ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“ข้อ ๒๗ กระทรวงอุตสาหกรรมมีอำนาจหน้าที่เกี่ยวกับการอุตสาหกรรม การมาตรฐานเกี่ยวกับกิจการอุตสาหกรรมและทรัพยากรธรณี

ข้อ ๒๘ กระทรวงอุตสาหกรรมมีส่วนราชการดังต่อไปนี้

- (๑) สำนักงานเลขานุการรัฐมนตรี
- (๒) สำนักงานปลัดกระทรวง
- (๓) กรมทรัพยากรธรณี
- (๔) กรมโรงงานอุตสาหกรรม
- (๕) กรมส่งเสริมอุตสาหกรรม
- (๖) สำนักงานมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม”

มาตรา ๔ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงอุตสาหกรรมรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

ณ

ณพระที่นั่งอเนกชาติภุชงค์

ณ. ไททรงกิตย

รองนายกรัฐมนตรี

หมายเหตุ:- เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ โดยที่เป็นการสมควรจัดตั้งสำนักงานมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรมขึ้นเป็นส่วนราชการที่มีฐานะเป็นกรม สังกัดกระทรวงอุตสาหกรรม โดยรวมสำนักงานมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม และสำนักงานคณะกรรมการแห่งชาติว่าด้วยมาตรฐานอาหารระหว่างประเทศซึ่งเป็นส่วนราชการในกระทรวงอุตสาหกรรม เข้าด้วยกัน ทั้งนี้ เพื่อประโยชน์ในการส่งเสริมอุตสาหกรรม เพื่อความปลอดภัย และเพื่อป้องกันความเสียหายอันอาจเกิดแก่ประชาชนหรือแก่กิจการอุตสาหกรรม หรือเศรษฐกิจของประเทศ จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้ขึ้น

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๘๖ ตอนที่ ๔๑ วันที่ ๒๔ มีนาคม ๒๕๒๒)

พระราชบัญญัติ

โอนกิจการบริหารบางส่วนของกรมวิทยาศาสตร์
กระทรวงอุตสาหกรรม ไปเป็นของสำนักงานมาตรฐาน
ผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม กระทรวงอุตสาหกรรม

พ.ศ. ๒๕๒๒

ภูมิพลอดุลยเดช ป.ร.

ให้ไว้ ณ วันที่ ๑๕ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๒๒

เป็นปีที่ ๓๔ ในรัชกาลปัจจุบัน

กระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช มีพระบรมราชโองการโปรด
เกล้าฯ ให้ประกาศว่า

โดยที่เป็นการสมควรโอนอำนาจหน้าที่ กิจการ ทรัพย์สิน หนี้ ข้าราชการ ลูกจ้าง
และเงินงบประมาณของกรมวิทยาศาสตร์ กระทรวงอุตสาหกรรม เฉพาะในส่วนที่เกี่ยวข้อง
กับสำนักงานมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม และสำนักงานคณะกรรมการแห่งชาติว่า
ด้วยมาตรฐานอาหารระหว่างประเทศ ไปเป็นของสำนักงานมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม
กระทรวงอุตสาหกรรม

จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้ โดยคำแนะนำและ
ยินยอมของสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ทำหน้าที่รัฐสภาดังต่อไปนี้

LIERT

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติโอนกิจการบริหารบางส่วน
ของกรมวิทยาศาสตร์ กระทรวงอุตสาหกรรม ไปเป็นของสำนักงานมาตรฐานผลิตภัณฑ์
อุตสาหกรรม กระทรวงอุตสาหกรรม พ.ศ. ๒๕๒๒”

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุ
เบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้โอนบรรดาอำนาจหน้าที่เกี่ยวกับราชการของกรมวิทยาศาสตร์กระ
ทรวงอุตสาหกรรม และบรรดาอำนาจหน้าที่ของเจ้าหน้าที่กรมวิทยาศาสตร์ กระทรวง
อุตสาหกรรม เฉพาะในส่วนที่เกี่ยวกับสำนักงานมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม และ
สำนักงานคณะกรรมการแห่งชาติว่าด้วยมาตรฐานอาหารระหว่างประเทศ ตามมาตรา
๑๔ แห่งพระราชบัญญัติโอนกิจการบริหารบางส่วน ของสำนักนายกรัฐมนตรีกระทรวง
เกษตรและสหกรณ์ กระทรวงพาณิชย์ กระทรวงศึกษาธิการและกระทรวงอุตสาหกรรม
พ.ศ. ๒๕๒๒ ไปเป็นของสำนักงานมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม กระทรวงอุตสาหกรรม
หรือของเจ้าหน้าที่สำนักงานมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม กระทรวงอุตสาหกรรม
แล้วแต่กรณี

มาตรา ๔ ให้โอนบรรดากิจการ ทรัพย์สิน หนี้ ข้าราชการ ลูกจ้าง และเงิน
งบประมาณของกรมวิทยาศาสตร์ กระทรวงอุตสาหกรรมเฉพาะในส่วนที่เกี่ยวกับสำนัก
งานมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม และสำนักงานคณะกรรมการแห่งชาติว่าด้วยมาตรฐาน
อาหารระหว่างประเทศตามมาตรา ๑๕ แห่งพระราชบัญญัติโอนกิจการบริหารบางส่วนของ
สำนักนายกรัฐมนตรี กระทรวงเกษตรและสหกรณ์ กระทรวงพาณิชย์ กระทรวงศึกษา
ธิการและกระทรวงอุตสาหกรรม พ.ศ. ๒๕๒๒ ไปเป็นของสำนักงานมาตรฐานผลิตภัณฑ์
อุตสาหกรรม กระทรวงอุตสาหกรรม

มาตรา ๕ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงอุตสาหกรรมรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

ธ. โทตระกูลกิจ

รองนายกรัฐมนตรี

หมายเหตุ - เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้คือ โดยที่เป็นการสมควรโอนอำนาจหน้าที่ กิจการ ทรัพย์สิน หนี้ ข้าราชการ ลูกจ้าง และเงินงบประมาณของกรมวิทยาศาสตร์ กระทรวงอุตสาหกรรม เฉพาะในส่วนที่เกี่ยวกับสำนักงานมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม และสำนักงานคณะกรรมการแห่งชาติว่าด้วยมาตรฐานอาหารระหว่างประเทศ ไปเป็นของสำนักงานมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม กระทรวงอุตสาหกรรม จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้ขึ้น

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๙๖ ตอนที่ ๔๑ วันที่ ๒๔ มีนาคม ๒๕๒๒)

พระราชบัญญัติ

มาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม (ฉบับที่ ๒)

พ.ศ. ๒๕๒๒

ภูมิพลอดุลยเดช ป.ร.

ให้ไว้ ณ วันที่ ๑๘ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๒๒

เป็นปีที่ ๓๔ ในรัชกาลปัจจุบัน

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้ประกาศว่า

โดยที่เป็นการสมควรแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายว่าด้วยมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม

จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้ โดยคำแนะนำและยินยอมของสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ทำหน้าที่รัฐสภาดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๒๒”

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับ ตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

LIART

มาตรา ๓ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นมาตรา ๔ ทวิ แห่งพระราชบัญญัติมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม พ.ศ. ๒๕๑๑

“มาตรา ๔ ทวิ ให้เลขาธิการสำนักงานมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม มีหน้าที่บังคับบัญชา ควบคุมและดูแลโดยทั่วไปซึ่งราชการของสำนักงานมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม”

มาตรา ๔ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๗ แห่งพระราชบัญญัติมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม พ.ศ. ๒๕๑๑ และให้ใช้ความต่อไปนี้เป็นแทน

“มาตรา ๗ ให้มีคณะกรรมการมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม ประกอบด้วย ปลัดกระทรวงอุตสาหกรรมเป็นประธานกรรมการ อธิบดีกรม โรงงานอุตสาหกรรม อธิบดีกรมส่งเสริมอุตสาหกรรม ผู้แทนกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ ผู้แทนกระทรวงมหาดไทย ผู้แทนกระทรวงพาณิชย์ ผู้แทนกระทรวงวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยีและการพลังงาน ผู้แทนกระทรวงสาธารณสุข ผู้แทนกรมศุลกากร ผู้แทนสถาบันวิจัยวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีแห่งประเทศไทย ผู้แทนสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน ผู้แทนสำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ กับผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งคณะรัฐมนตรีแต่งตั้งอีกไม่เกินหกคนเป็นกรรมการ

ให้เลขาธิการสำนักงานมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม เป็นกรรมการและเลขาธิการ”

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

ส. ไทธรรมิกย์
รองนายกรัฐมนตรี

หมายเหตุ:- เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ โดยที่ได้มีการจัดตั้งสำนักงานมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม ขึ้นเป็นส่วนราชการมีฐานะเป็นกรมในกระทรวงอุตสาหกรรม สมควรให้มีเลขาธิการสำนักงานมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม มีหน้าที่บังคับบัญชา ควบคุม และดูแลโดยทั่วไปซึ่งราชการของสำนักงานดังกล่าว และสมควรแก้ไของค์ประกอบคณะกรรมการมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรมเสียใหม่ จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้ขึ้น

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๘๖ ตอนที่ ๔๑ วันที่ ๒๔ มีนาคม ๒๕๒๒)

พระราชบัญญัติ

การนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย

พ.ศ. ๒๕๖๒

ภูมิพลอดุลยเดช ป.ร.

ให้ไว้ ณ วันที่ ๑๕ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๖๒

เป็นปีที่ ๓๔ ในรัชกาลปัจจุบัน

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้ประกาศว่า

โดยที่เป็นการสมควรปรับปรุงกฎหมายว่าด้วยการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย

จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้โดยคำแนะนำและยินยอมของสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ทำหน้าที่รัฐสภา ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย พ.ศ. ๒๕๖๒”

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

LIRT

Legislative Institutional Repository of Thailand

มาตรา ๓ ให้ยกเลิกประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๓๓๘ ลงวันที่ ๑๓ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๑๕

บรรดาบทกฎหมาย กฎ และข้อบังคับอื่นในส่วนที่มีบัญญัติไว้แล้วในพระราชบัญญัตินี้ หรือซึ่งขัดหรือแย้งกับบทแห่งพระราชบัญญัตินี้ ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้แทน มาตรา ๔ ในพระราชบัญญัตินี้

“นิคมอุตสาหกรรม” หมายความว่า เขตอุตสาหกรรมทั่วไปหรือเขตอุตสาหกรรมส่งออก

“เขตอุตสาหกรรมทั่วไป” หมายความว่า เขตพื้นที่ที่กำหนดไว้สำหรับการประกอบอุตสาหกรรมและกิจการอื่นที่เป็นประโยชน์หรือเกี่ยวเนื่องกับการประกอบอุตสาหกรรม

“เขตอุตสาหกรรมส่งออก” หมายความว่า เขตพื้นที่ที่กำหนดไว้สำหรับการประกอบอุตสาหกรรม และกิจการอื่นที่เป็นประโยชน์ หรือเกี่ยวเนื่องกับการประกอบอุตสาหกรรมเพื่อส่งผลิตภัณฑ์ออกไปจำหน่ายยังต่างประเทศ

“ผู้ประกอบการอุตสาหกรรม” หมายความว่า ผู้ซึ่งได้รับอนุญาตให้ประกอบอุตสาหกรรมในนิคมอุตสาหกรรม

“ผลิต” หมายความว่า รวมถึง ทำ สร้าง ผสม ประกอบ หรือบรรจุด้วย

“คณะกรรมการ” หมายความว่า คณะกรรมการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย

“ผู้ว่าการ” หมายความว่า ผู้ว่าการการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย

“พนักงาน” หมายความว่า พนักงานการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย รวมทั้งผู้ว่าการ

“ลูกจ้าง” หมายความว่า ลูกจ้างของการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย

“พนักงานเจ้าหน้าที่” หมายความว่า ผู้ซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งให้ปฏิบัติการตาม

พระราชบัญญัตินี้

“รัฐมนตรี” หมายความว่า รัฐมนตรีผู้รักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๕ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงอุตสาหกรรมรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้ และให้มีอำนาจแต่งตั้งพนักงานเจ้าหน้าที่ และออกกฎกระทรวงเพื่อปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้

กฎกระทรวงนั้น เมื่อได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้ว ให้ใช้บังคับได้

หมวด ๑

การนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย

ส่วนที่ ๑

การจัดตั้ง

มาตรา ๖ ให้จัดตั้งการนิคมอุตสาหกรรมขึ้น เรียกว่า “การนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย” เรียกโดยย่อว่า “กนอ.” และให้เป็นนิติบุคคล มีวัตถุประสงค์ดังต่อไปนี้

(๑) การจัดให้ได้มาซึ่งที่ดิน ที่เหมาะสม เพื่อจัดตั้ง หรือขยายนิคม อุตสาหกรรม หรือเพื่อดำเนินธุรกิจอื่นที่เป็นประโยชน์หรือเกี่ยวเนื่องกับ กนอ.

(๒) การปรับปรุงที่ดินตาม (๑) เพื่อให้บริการ ตลอดจนจัดสิ่งอำนวยความสะดวก ในการดำเนินงานของผู้ประกอบอุตสาหกรรม เช่น การจัดให้มีถนน ท่อระบายน้ำ โรงขจัดน้ำเสีย ไฟฟ้า และประปา เป็นต้น

(๓) การให้เช่า ให้เช่าซื้อ และขายอสังหาริมทรัพย์หรือสังหาริมทรัพย์ใน

นิคมอุตสาหกรรมหรือเพื่อประโยชน์แก่กิจการของนิคมอุตสาหกรรมโดยตรง

(๔) การดำเนินธุรกิจ อันเป็นประโยชน์ หรือเกี่ยวเนื่อง กับกิจการ อันอยู่ในวัตถุประสงค์ของ กนอ.

(๕) การร่วมดำเนินงานกับบุคคลอื่นตามวัตถุประสงค์ใน (๑) (๒) หรือ (๓) รวมทั้งการเข้าเป็นหุ้นส่วนจำพวกจำกัดความรับผิดในหุ้นส่วนจำกัด หรือถือหุ้นในนิติบุคคลใด ๆ ซึ่งมีวัตถุประสงค์ที่เป็นประโยชน์ หรือเกี่ยวเนื่องกับ กิจการ อันอยู่ในวัตถุประสงค์ของ กนอ.

(๖) การส่งเสริมและควบคุมนิคมอุตสาหกรรมของเอกชนหรือหน่วยงานของรัฐ มาตรา ๗ ให้โอนกิจการ ทรัพย์สิน สิทธิ หนี้ และความรับผิดของนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย ตามประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๓๓๕ ลงวันที่ ๑๓ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๑๕ ให้แก่ กนอ.

ทรัพย์สินตามวรรคหนึ่งเมื่อได้หักหนี้แล้วให้ถือเป็นทุนของ กนอ.

มาตรา ๘ ทุนของ กนอ. ประกอบด้วย

- (๑) ทรัพย์สินที่ได้รับโอนตามมาตรา ๗
- (๒) เงินที่ได้รับจากงบประมาณแผ่นดิน
- (๓) เงินหรือทรัพย์สินอื่นที่ได้รับจากรัฐบาลหรือบุคคลอื่น
- (๔) เงินหรือทรัพย์สินที่ได้รับความช่วยเหลือจากแหล่งในประเทศหรือต่างประเทศ หรือจากองค์การระหว่างประเทศ

มาตรา ๙ ให้ กนอ. ตั้งสำนักงานใหญ่ในกรุงเทพมหานครหรือจังหวัดใกล้เคียง และจะตั้งสำนักงานสาขาหรือตัวแทนในจังหวัดที่นิคมอุตสาหกรรมด้วยก็ได้

มาตรา ๑๐ ให้ กนอ. มีอำนาจกระทำกิจการภายในขอบแห่งวัตถุประสงค์ตาม มาตรา ๖ อำนาจเช่นว่านี้ให้รวมถึง

LI RT

(๑) การสำรวจ วางแผน ออกแบบ ก่อสร้าง และบำรุงรักษาสิ่งอำนวยความสะดวก และให้บริการแก่ผู้ประกอบการและผู้ประกอบกิจการที่เป็นประโยชน์ หรือต่อเนื่องกับผู้ประกอบการ

(๒) การกำหนดประเภทและขนาดของกิจการอุตสาหกรรม ที่ให้อนุญาตให้ประกอบในนิคมอุตสาหกรรม

(๓) การตรวจตราความเป็นอยู่ของคนงานในนิคมอุตสาหกรรม

(๔) การควบคุมการดำเนินงานของผู้ประกอบการอุตสาหกรรม ผู้ประกอบกิจการที่เป็นประโยชน์หรือเกี่ยวเนื่องกับผู้ประกอบการและผู้ใช้ที่ดินในนิคมอุตสาหกรรม ให้เป็นไปตามระเบียบ ข้อบังคับ และกฎหมาย รวมทั้งการดำเนินงานที่เกี่ยวกับการสาธารณสุขและที่กระทบกระเทือนต่อคุณภาพสิ่งแวดล้อม

(๕) การลงทุน

(๖) การกู้ยืมเงินเพื่อใช้ในกิจการของ กนอ.

(๗) การออกพันธบัตร หรือตราสารอื่นใดเพื่อการลงทุน

มาตรา ๑๑ ให้ กนอ. มีอำนาจตรวจสอบและรับรองชนิดและปริมาณของแร่ดีบุก หรือผลิตภัณฑ์ หรือชนิดและจำนวนของเครื่องจักรสำหรับกรณีที่ทำเป็นจะต่อ ออกใบรับรองหรือในกรณีที่น่าเข้ามาในหรือนำออกไปจากนิคมอุตสาหกรรมซึ่งของดังกล่าว ทั้งนี้ โดยเรียกเก็บค่าบริการตามที่คณะกรรมการกำหนด

มาตรา ๑๒ ให้ กนอ. กำหนดค่าเช่าอสังหาริมทรัพย์หรือสิ่งทอหรือสิ่งทอ และค่าบำรุงรักษาสิ่งอำนวยความสะดวกตลอดจนค่าบริการ ในนิคมอุตสาหกรรมในอัตราอันสมควรเพื่อให้มีรายได้เพียงพอสำหรับการตั้งต่อไป

(๑) การใช้จ่ายในสิ่งที่จำเป็นในการดำเนินกิจการของ กนอ. รวมทั้งดอกเบี้ย ค่าเสื่อมราคา โบนัส และกองทุนสงเคราะห์เพื่อสวัสดิการของผู้ปฏิบัติงานและครอบครัว

(๒) การชำระหนี้สินเท่าที่จำนวนเงินเพื่อการชำระหนี้เกินจำนวนที่จัดสรรไว้ เป็นค่าเสื่อมราคาและสำหรับค่าใช้จ่ายที่เพิ่มขึ้นเกี่ยวกับการจัดหาทรัพย์สินใหม่แทนทรัพย์สินเดิม

(๓) การจัดให้มีเงินสำรองและค่าใช้จ่ายอันจำเป็นในการขยายกิจการและลงทุน
มาตรา ๑๓ ให้ กนอ. กำหนดค่าเช่าซื้อ และราคาขายอสังหาริมทรัพย์หรือ อสังหาริมทรัพย์ตามที่เห็นสมควร

มาตรา ๑๔ เมื่อได้ประกาศเขตพื้นที่ใดเป็นนิคมอุตสาหกรรมตามมาตรา ๑๓ แล้ว ให้ กนอ. มีอำนาจกำหนดราคาขาย ค่าเช่า และค่าเช่าซื้ออสังหาริมทรัพย์หรืออสังหาริมทรัพย์ และค่าบำรุงรักษาสิ่งอำนวยความสะดวก ตลอดจนค่าบริการในนิคมอุตสาหกรรม ทั้งนี้ ตามความเหมาะสมในด้านธุรกิจ

มาตรา ๑๕ รายได้ที่ กนอ. ได้รับจากการดำเนินกิจการในปีหนึ่งๆ ให้ตกเป็นของ กนอ. และเมื่อได้หักค่าใช้จ่ายต่างๆ สำหรับการดำเนินกิจการ และค่าภาระต่างๆ ที่เหมาะสม เช่น ค่าบำรุงรักษาและค่าเสื่อมราคา ตลอดจนหักเงินสำรองตามมาตรา ๑๖ ประโยชน์ตอบแทนและโบนัสตามมาตรา ๓๒ และมาตรา ๓๕ หรือเงินสมทบกองทุนสงเคราะห์หรือการสงเคราะห์อื่นตามมาตรา ๓๔ และเงินลงทุนตามมาตรา ๑๖ แล้วเหลือเท่าใดให้นำส่งเป็นรายได้ของรัฐ

ถ้ารายได้มีจำนวนไม่เพียงพอสำหรับรายจ่ายตามวรรคหนึ่งซึ่งมิใช่เป็นรายจ่ายที่หักเป็นเงินสำรองตามมาตรา ๑๖ และโบนัสตามมาตรา ๓๒ และมาตรา ๓๕ และ กนอ. ไม่สามารถหาเงินจากทางอื่นได้ รัฐพึงจ่ายเงินให้แก่ กนอ. เท่าจำนวนที่ขาด

มาตรา ๑๖ เงินสำรองของ กนอ. ให้ประกอบด้วยเงินสำรองธรรมดาซึ่งตั้งไว้เพื่อขาด เงินสำรองเพื่อขยายกิจการ เงินสำรองเพื่อไถ่ถอนหนี้ และเงินสำรองอื่นเพื่อความประสงค์แต่ละอย่างโดยเฉพาะตามที่คณะกรรมการจะเห็นสมควร

เงินสำรองจะนำออกใช้ได้ก็แต่ด้วยความเห็นชอบของคณะกรรมการ

มาตรา ๑๑ ทรัพย์สินของ ก.นอ. ไม่อยู่ในความรับผิดชอบแห่งการบังคับคดี

ส่วนที่ ๒

คณะกรรมการและผู้ว่าราชการ

มาตรา ๑๒ ให้มีคณะกรรมการคณะหนึ่งเรียกว่า “คณะกรรมการการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย” ประกอบด้วย ประธานกรรมการและกรรมการอื่นอีกไม่เกินสิบคน รวมทั้งผู้ว่าราชการซึ่งเป็นกรรมการโดยตำแหน่ง

มาตรา ๑๓ ผู้ซึ่งจะดำรงตำแหน่งประธานกรรมการ กรรมการหรือผู้ว่าราชการต้องมีความรู้ความชำนาญเกี่ยวกับบริหารธุรกิจ อุตสาหกรรม วิทยาศาสตร์ วิศวกรรมศาสตร์ สถาปัตยกรรมศาสตร์ ผังเมือง เศรษฐศาสตร์ การพาณิชย์ การคลัง หรือกฎหมาย

มาตรา ๑๔ ประธานกรรมการหรือกรรมการซึ่งคณะรัฐมนตรีแต่งตั้ง ต้องมีคุณสมบัติตาม (๑) และ (๒) และไม่มีลักษณะต้องห้ามตาม (๓) (๔) (๕) (๖) และ (๗) ดังต่อไปนี้

- (๑) มีสัญชาติไทย
- (๒) มีอายุไม่เกินหกสิบห้าปีบริบูรณ์
- (๓) เป็นหรือเคยเป็นบุคคลล้มละลาย
- (๔) เคยได้รับโทษจำคุกโดยคำพิพากษาถึงที่สุดหรือคำสั่งชั่งชอบด้วยกฎหมายให้จำคุก เว้นแต่เป็นโทษสำหรับความผิดที่ได้กระทำโดยประมาทหรือความผิดลหุโทษ
- (๕) เป็นข้าราชการการเมืองหรือดำรงตำแหน่งในทางการเมือง
- (๖) เป็นกรรมการพรรคการเมืองหรือเจ้าหน้าที่ในพรรคการเมือง
- (๗) เป็นผู้มีส่วนได้เสียในสัญญา กับ ก.นอ. หรือในกิจการที่กระทำให้แก่ ก.นอ. หรือในกิจการที่มีสภาพอย่างเดียวกันและแข่งขันกับ ก.นอ. ทั้งนี้ ไม่ว่าโดยตรงหรือโดย

ออมเงินแต่เป็นเพียงผู้ถือหุ้นเพื่อการลงทุนโดยสุจริตในนิติบุคคลที่กระทำการอันมีส่วนได้เสียเช่นนั้น

มาตรา ๒๑ ให้ประธานกรรมการหรือกรรมการซึ่งคณะรัฐมนตรีแต่งตั้งอยู่ในตำแหน่งคราวละสามปี

เมื่อครบกำหนดตามวาระดังกล่าวในวาระหนึ่ง หากยังมีได้มีการแต่งตั้งกรรมการขึ้นใหม่ ให้ประธานกรรมการ และกรรมการที่พ้นจากตำแหน่งตามวาระนั้นรักษาการในตำแหน่งต่อไปจนกว่าคณะกรรมการที่แต่งตั้งขึ้นใหม่จะเข้ารับหน้าที่

ประธานกรรมการหรือกรรมการซึ่งพ้นจากตำแหน่งอาจได้รับแต่งตั้งอีกได้

มาตรา ๒๒ นอกจากการพ้นจากตำแหน่งตามวาระตามมาตรา ๒๑ ประธานกรรมการหรือกรรมการซึ่งคณะรัฐมนตรีแต่งตั้งพ้นจากตำแหน่งเมื่อ

- (๑) ตาย
- (๒) ลาออก
- (๓) คณะรัฐมนตรีให้ออก
- (๔) เป็นคนไร้ความสามารถ หรือคนเสมือนไร้ความสามารถ
- (๕) ขาดคุณสมบัติหรือมีลักษณะต้องห้ามตามมาตรา ๒๐

ในกรณีที่มีการแต่งตั้งกรรมการในระหว่างที่กรรมการซึ่งแต่งตั้งไว้แล้ว ยังมีวาระอยู่ในตำแหน่ง ไม่ว่าจะเป็นการแต่งตั้งเพิ่มขึ้นหรือแต่งตั้งซ่อมให้ผู้ได้รับแต่งตั้งนั้นอยู่ในตำแหน่งเท่ากับวาระที่เหลืออยู่ของกรรมการซึ่งแต่งตั้งไว้แล้วนั้น

มาตรา ๒๓ ให้คณะกรรมการมีอำนาจวางนโยบายและควบคุมดูแลโดยทั่วไปซึ่งกิจการของ ก.น.อ. อำนาจเช่นว่านี้ให้รวมถึง

- (๑) การออกระเบียบหรือข้อบังคับเพื่อปฏิบัติการให้เป็นไปตามมาตรา ๖ และ

มาตรา ๑๐

LI RT

(๒) การออกระเบียบหรือข้อบังคับ การประชุม และการดำเนินกิจการ ของคณะกรรมการและคณะอนุกรรมการ

(๓) การออกระเบียบหรือข้อบังคับการจัดแบ่งส่วนงาน วิธีปฏิบัติงาน และการเงินของ กนอ.

(๔) การออกระเบียบหรือข้อบังคับกำหนดตำแหน่ง อัตราเงินเดือนหรือค่าจ้างของพนักงานและลูกจ้าง

(๕) การออกระเบียบหรือข้อบังคับการบรรจุ การแต่งตั้ง การเลื่อนเงินเดือนหรือค่าจ้าง การออกจากตำแหน่ง วินัย การลงโทษ และการอุทธรณ์การลงโทษของพนักงานและลูกจ้าง

(๖) การออกระเบียบหรือข้อบังคับการจ่ายค่าพาหนะและเบี้ยเลี้ยงเดินทาง ค่าเช่าที่พัก ค่าล่วงเวลา และการจ่ายเงินอื่นๆ

(๗) การออกระเบียบหรือข้อบังคับเกี่ยวกับเครื่องแบบพนักงานและลูกจ้าง

(๘) การออกระเบียบหรือข้อบังคับว่าด้วยการร้องทุกข์ของพนักงานและลูกจ้าง

(๙) การออก ระเบียบ หรือข้อบังคับ เกี่ยวกับ บัตรประจำตัว หรือ เครื่อง แต่งกายของบุคคลซึ่งปฏิบัติงานภายในเขตอุตสาหกรรมส่งออก

(๑๐) การออกระเบียบ หรือข้อบังคับ เกี่ยวกับบุคคล ซึ่งเข้าไปหรืออยู่ในเขตอุตสาหกรรมส่งออก

(๑๑) การออกระเบียบหรือข้อบังคับเกี่ยวกับกองทุนสงเคราะห์หรือการสงเคราะห์อื่นเพื่อสวัสดิการของผู้ปฏิบัติงานใน กนอ. และครอบครัวด้วยความเห็นชอบของคณะรัฐมนตรี

(๑๒) การออกระเบียบหรือข้อบังคับเกี่ยวกับความปลอดภัย ในการใช้และรักษาทรัพย์สินของ กนอ.

(๑๓) การกำหนดราคาขาย อัตราค่าเช่า ค่าเช่าซื้อและระยะเวลาการเช่าและเช่าซื้อสังหาริมทรัพย์หรือสังหาริมทรัพย์ ค่าบำรุงรักษาสิ่งอำนวยความสะดวกและอัตราค่าบริการในนิคมอุตสาหกรรม

ระเบียบหรือข้อบังคับตาม (๓) ถ้ามีข้อความจำกัดอำนาจของผู้ว่าการในการทำนิติกรรมไว้ประการใด ให้รัฐมนตรีประกาศในราชกิจจานุเบกษา

มาตรา ๒๔ เพื่อประโยชน์แห่งกิจการของ กนอ. ให้คณะกรรมการมีอำนาจแต่งตั้งคณะกรรมการ เพื่อดำเนินกิจการอย่างหนึ่งอย่างใดของ กนอ. และกำหนดค่าตอบแทนคณะกรรมการได้

มาตรา ๒๕ ให้คณะกรรมการแต่งตั้งผู้ว่าการและกำหนดอัตราเงินเดือนของผู้ว่าการโดยความเห็นชอบของคณะรัฐมนตรี

มาตรา ๒๖ ผู้ว่าการต้องมีคุณสมบัติตาม (๑) (๒) และ (๓) และไม่มีลักษณะต้องห้าม ตาม (๔) (๕) (๖) (๗) (๘) และ (๙) ดังต่อไปนี้

- (๑) มีสัญชาติไทย
- (๒) มีอายุไม่เกินหกสิบปีบริบูรณ์
- (๓) สามารถทำงานให้แก่ กนอ. ได้เต็มเวลา
- (๔) เป็นหรือเคยเป็นบุคคลล้มละลาย
- (๕) เคยได้รับโทษจำคุก โดยคำพิพากษา ถึงที่สุดหรือคำสั่งที่ชอบ ด้วยกฎหมายให้จำคุก เว้นแต่เป็นโทษสำหรับความผิดที่ได้กระทำโดยประมาทหรือความผิดลหุโทษ
- (๖) เป็นข้าราชการซึ่งมีตำแหน่งหรือเงินเดือนประจำ รวมทั้งข้าราชการการเมือง ลูกจ้างของกระทรวงทบวงกรมหรือทบวงการเมืองที่มีฐานะเทียบเท่า หรือพนักงานส่วนท้องถิ่น
- (๗) ดำรงตำแหน่งในทางการเมือง รวมทั้งสมาชิกสภาท้องถิ่นและผู้บริหาร

ท้องถิ่น

- (๘) เป็นกรรมการพรรคการเมืองหรือเจ้าหน้าที่ในพรรคการเมือง
- (๙) เป็นผู้มีส่วนได้เสียในสัญญาฉบับ กนอ. หรือในกิจการที่กระทำให้แก่ กนอ. หรือในกิจการที่มีสภาพเดียวกันและแข่งขันกับ กนอ. ทั้งนี้ไม่ว่าโดยตรงหรือโดยอ้อม เว้นแต่เป็นเพียงผู้ถือหุ้นเพื่อการลงทุนโดยสุจริตในนิติบุคคลที่กระทำการ อันมีส่วนได้เสีย เช่นว่านั้น

มาตรา ๒๗ ผู้ว่าการพ้นจากตำแหน่ง เมื่อ

- (๑) ตาย
- (๒) ลาออก
- (๓) เป็นคนไร้ความสามารถ หรือคนเสมือนไร้ความสามารถ
- (๔) ขาดคุณสมบัติหรือมีลักษณะต้องห้ามตามมาตรา ๒๖
- (๕) คณะกรรมการ ให้ออก ด้วยคะแนนเสียง ไม่น้อยกว่า สามในสี่ ของ จำนวน กรรมการทั้งหมดโดยไม่นับรวมผู้ว่าการ และคณะรัฐมนตรีเห็นชอบด้วย

มาตรา ๒๘ ผู้ว่าการมีหน้าที่บริหารกิจการของ กนอ. ให้เป็นไปตามกฎหมาย ระเบียบ ข้อบังคับ และนโยบายที่คณะกรรมการกำหนดและมีอำนาจบังคับบัญชาพนักงานและลูกจ้าง

ในการบริหารกิจการ ผู้ว่าการต้องรับผิดชอบต่อคณะกรรมการ

มาตรา ๒๙ ผู้ว่าการมีอำนาจ

- (๑) กำหนดระเบียบและวิธีปฏิบัติงาน ในการทำงานของพนักงานหรือลูกจ้าง
  - (๒) ออกระเบียบในการบริหารกิจการของ กนอ.
- ทั้งนี้โดยไม่ขัดหรือแย้งกับระเบียบหรือข้อบังคับของคณะกรรมการ

(๓) บรรจุ แต่งตั้งและถอดถอน เลื่อน ลด และตัดเงินเดือนหรือค่าจ้างตลอด
จนลงโทษทางวินัยแก่พนักงานและลูกจ้าง ทั้งต้องเป็นไปตามระเบียบหรือข้อบังคับของ
คณะกรรมการ

มาตรา ๓๐ ในกิจการที่เกี่ยวกับบุคคลภายนอก ให้ผู้ว่าการเป็นตัวแทน กนอ.
เพื่อการให้ผู้ว่าการจะมอบอำนาจให้บุคคลใดกระทำการเฉพาะอย่างแทนก็ได้ ทั้งต้อง
เป็นไปตามระเบียบหรือข้อบังคับของคณะกรรมการ

นิติกรรมที่ผู้ว่าการกระทำโดยฝ่าฝืนระเบียบหรือข้อบังคับตามมาตรา ๒๓ วรรค
สอง ย่อมไม่ผูกพัน กนอ. เว้นแต่คณะกรรมการจะได้ให้สัตยาบัน

มาตรา ๓๑ เมื่อผู้ว่าการไม่อาจปฏิบัติหน้าที่ได้ หรือเมื่อตำแหน่งผู้ว่าการว่างลง
ให้คณะกรรมการแต่งตั้งพนักงานเป็นผู้ทำการแทนผู้ว่าการ หรือผู้รักษาการในตำแหน่งผู้
ว่าการแล้วแต่กรณี และให้นำมาตรา ๒๖ มาใช้บังคับโดยอนุโลม

ให้ผู้ทำการแทนผู้ว่าการหรือผู้รักษาการ ในตำแหน่งผู้ว่าการมีอำนาจหน้าที่อย่าง
เดียวกับผู้ว่าการ เว้นแต่อำนาจหน้าที่ของผู้ว่าการในฐานะกรรมการ

มาตรา ๓๒ ประธานกรรมการและกรรมการ ย่อมได้รับประโยชน์ตอบแทนและ
อาจได้รับโบนัส ทั้งนี้ ตามระเบียบที่คณะรัฐมนตรีกำหนด

ส่วนที่ ๓

พนักงานและลูกจ้าง

มาตรา ๓๓ ให้พนักงานและลูกจ้างมีสิทธิอุทธรณ์ เกี่ยวกับการลงโทษหรือร้อง
ทุกข์ได้ตามระเบียบหรือข้อบังคับของคณะกรรมการ

มาตรา ๓๔ ให้ กนอ. จัดให้มีกองทุนสงเคราะห์หรือการสงเคราะห์อื่นเพื่อ
สวัสดิการของผู้ปฏิบัติงานใน กนอ. และควบคุมไว้ในกรณีพ้นจากตำแหน่ง ประสบ

๕๐

อุบัติเหตุเจ็บป่วย ตาย หรือกรณีอื่นอันควรแก่การสงเคราะห์

มาตรา ๓๕ พนักงานและลูกจ้างอาจได้รับโบนัสตามระเบียบที่คณะรัฐมนตรีกำหนด

หมวด ๒

นิคมอุตสาหกรรม

ส่วนที่ ๑

การจัดตั้ง

มาตรา ๓๖ นิคมอุตสาหกรรมมีสองประเภทคือ

(๑) เขตอุตสาหกรรมทั่วไป

(๒) เขตอุตสาหกรรมส่งออก

การจัดตั้ง การเปลี่ยนแปลงเขต และการยุบเขตอุตสาหกรรมทั่วไปให้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาและให้มีแผนที่กำหนดเขตไว้ท้ายประกาศด้วย

การจัดตั้ง การเปลี่ยนแปลงเขต และการยุบเขตอุตสาหกรรมส่งออก ให้ตราเป็นพระราชกฤษฎีกาและให้มีแผนที่กำหนดเขตไว้ท้ายพระราชกฤษฎีกาด้วย

มาตรา ๓๗ นิคมอุตสาหกรรมที่จัดตั้งขึ้นตามพระราชบัญญัตินี้ ต้องเป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิชาการ และเงื่อนไขที่กำหนดในกฎกระทรวง

มาตรา ๓๘ เมื่อมีความจำเป็นที่จะต้องได้มาซึ่งอสังหาริมทรัพย์เพื่อใช้ประโยชน์ในการจัดตั้งหรือขยายนิคมอุตสาหกรรม ให้ ก.นอ. มีอำนาจดำเนินการเวนคืนตามกฎหมายว่าด้วยการเวนคืนอสังหาริมทรัพย์

LIART

ในการนี้ จะตราพระราชกฤษฎีกากำหนดเขตที่ดินในบริเวณที่คิดว่าจะเวนคืนไว้ก่อนก็ได้ และให้นำบทบัญญัติแห่งกฎหมายว่าด้วยการเวนคืนอสังหาริมทรัพย์มาใช้บังคับโดยอนุโลม

อสังหาริมทรัพย์ที่ได้มาโดยการเวนคืนตามวรรคหนึ่งให้ตกเป็นของ กนอ. และให้ กนอ. มีอำนาจดำเนินการโอนไปยังผู้ประกอบการอุตสาหกรรม หรือผู้ประกอบการที่เป็นประโยชน์ หรือเกี่ยวเนื่องกับการประกอบอุตสาหกรรมได้

มาตรา ๓๘ เขตพื้นที่ใดที่บุคคลใดได้จัดสรรที่ดิน เพื่อให้เป็นนิคมอุตสาหกรรม ถ้าได้ดำเนินการถูกต้องตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่กำหนดในกฎกระทรวงที่ออกตาม มาตรา ๓๗ แล้ว คณะกรรมการด้วยความยินยอมของเจ้าของที่ดินอาจดำเนินการให้พื้นที่นั้นเป็นนิคมอุตสาหกรรมตามพระราชบัญญัตินี้ได้

มาตรา ๔๐ ห้ามมิให้บุคคลใดใช้ชื่อที่มีอักษรไทยประกอบ หรืออักษรต่างประเทศซึ่งแปลหรืออ่านว่า “นิคมอุตสาหกรรม” “เขตอุตสาหกรรมทั่วไป” หรือ “เขตอุตสาหกรรมส่งออก” ในดวงตรา บ้ายชื่อ จดหมาย ใบแจ้งความ หรือเอกสารอย่างอื่นเกี่ยวกับธุรกิจโดยมิได้เป็นนิคมอุตสาหกรรมตามพระราชบัญญัตินี้

ส่วนที่ ๒

การประกอบกิจการ ประโยชน์ และข้อห้าม

มาตรา ๔๑ ผู้ใดจะประกอบกิจการในนิคมอุตสาหกรรม ต้องได้รับอนุญาตเป็นหนังสือจากผู้ว่าการหรือผู้ซึ่งผู้ว่าการมอบหมาย

การขออนุญาตและการอนุญาตให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการและเงื่อนไขที่คณะกรรมการกำหนด

มาตรา ๔๒ บรรดาการปลูกสร้างอาคาร การตั้งโรงงาน และการประกอบกิจการ

๔๒

โรงงานในนิคมอุตสาหกรรมให้เป็นไปตามกฎหมายว่าด้วยโรงงาน กฎหมายว่าด้วยการควบคุมการก่อสร้างอาคาร และกฎหมายว่าด้วยการผังเมือง แต่การอนุญาตซึ่งเป็นอำนาจหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ตามกฎหมายว่าด้วยการนั้น ให้เป็นอำนาจหน้าที่ของผู้ว่าราชการหรือผู้ซึ่งผู้ว่าการมอบหมาย

มาตรา ๔๓ ในกรณีที่มีการปลูกสร้างอาคารโดยมิได้รับอนุญาตตามมาตรา ๔๒ หรือในกรณีที่มีการปลูกสร้าง อาคารผิดแผก จากแผนผัง แบบก่อสร้าง หรือรายการที่ได้รับอนุญาต หรือไม่ปฏิบัติตามเงื่อนไขที่กำหนดในใบอนุญาต ให้ กนอ. มีอำนาจสั่งระงับ การก่อสร้าง แก้ไขเปลี่ยนแปลงหรือรื้อถอนอาคารหรือส่วนแห่งอาคารดังกล่าวภายใน ระยะเวลาอันสมควร โดยแจ้งระยะเวลาให้ผู้ปลูกสร้าง เจ้าของ หรือผู้ครอบครอง อาคารทราบ

เมื่อพ้นกำหนดระยะเวลาตามวรรคหนึ่งแล้ว และผู้ปลูกสร้าง เจ้าของ หรือผู้ ครอบครองอาคารไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของ กนอ. ให้ กนอ. มีอำนาจจัดการอย่างหนึ่งอย่าง ใดตามที่เห็นสมควรเพื่อแก้ไขเปลี่ยนแปลงหรือรื้อถอนอาคารหรือส่วนแห่งอาคารนั้นได้โดย คิดค่าใช้จ่ายจากผู้ปลูกสร้าง เจ้าของ หรือผู้ครอบครองอาคารนั้น

มาตรา ๔๔ ผู้ประกอบอุตสาหกรรม อาจได้รับอนุญาตให้ถือกรรมสิทธิ์ในที่ดิน ในนิคมอุตสาหกรรม เพื่อประกอบกิจการได้ตามจำนวนเนื้อที่ที่คณะกรรมการเห็นสม - สมควรแม้ว่าจะเกินกำหนดที่จะพึงมีได้ตามกฎหมายอื่น

ในกรณีที่ผู้ประกอบอุตสาหกรรมซึ่งเป็นคนต่างด้าวเล็กกิจการหรือโอนกิจการให้ แก่ผู้อื่น ผู้ประกอบอุตสาหกรรมต้องจำหน่ายที่ดินที่ได้รับอนุญาตให้ถือกรรมสิทธิ์ให้ แก่ กนอ. หรือผู้รับโอนกิจการ แล้วแต่กรณีภายในเวลาสามปีนับแต่วันที่เล็กหรือโอน กิจการ มิฉะนั้นให้อธิบดีกรมที่ดินจำหน่ายที่ดินนั้นตามประมวลกฎหมายที่ดินให้แก่ กนอ.

LI RT

มาตรา ๔๕ ภายใต้งค์บังคับกฎหมายว่าด้วยคนเข้าเมืองเพียงเท่าที่ พระราชบัญญัติ
นี้มิได้บัญญัติไว้เป็นอย่างอื่น ให้ผู้ประกอบการได้รับอนุญาตให้นำคนต่างด้าวซึ่ง
เป็น

(๑) ช่างฝีมือ

(๒) ผู้ชำนาญการ

(๓) คู่สมรสและบุคคลซึ่งอยู่ในอุปการะของบุคคลใน (๑) หรือ (๒) เข้ามาใน
ราชอาณาจักรได้ตามจำนวนและภายในกำหนดระยะเวลาให้อยู่ได้ในราชอาณาจักรตามที่
คณะกรรมการเห็นสมควรแม้ว่าจะเกินกำหนดจำนวน หรือระยะเวลาให้อยู่ในราชอาณาจักร
ตามที่กฎหมายว่าด้วยคนเข้าเมือง

มาตรา ๔๖ ภายใต้งค์บังคับกฎหมายว่าด้วยการทำงานของคนต่างด้าว เพียงเท่าที่
พระราชบัญญัตินี้มิได้บัญญัติไว้เป็นอย่างอื่น ให้คนต่างด้าวซึ่งเป็นช่างฝีมือหรือผู้ชำนาญ
การซึ่งได้รับอนุญาตให้อยู่ในราชอาณาจักรตามมาตรา ๔๕ ได้รับอนุญาตทำงานเฉพาะตัว
แห่งหน้าที่การทำงานที่คณะกรรมการให้ความเห็นชอบ ตลอดระยะเวลาเท่าที่ได้รับอนุ
ญาติให้อยู่ในราชอาณาจักร

มาตรา ๔๗ ผู้ประกอบการ ซึ่งมีภูมิลำเนาออกราชอาณาจักรจะได้รับ
อนุญาตให้นำหรือส่งเงินออกไปนอกราชอาณาจักรเป็นเงินตราต่างประเทศได้ เมื่อเงิน
นั้นเป็น

(๑) เงินทุนที่ผู้ประกอบการนำเข้ามาในราชอาณาจักร และเงินปันผล
หรือผลประโยชน์อื่นที่เกิดจากเงินทุนนั้น

(๒) เงินกู้ต่างประเทศที่ผู้ประกอบการนำมาลงทุนในการประกอบธุ
กรรมและสัญญานั้นได้รับความเห็นชอบจาก ก.นอ. ให้ความเห็นชอบ รวมทั้งดอกเบี้ย
ของเงินกู้ต่างประเทศนั้น

(๓) เงินที่ผู้ประกอบอุตสาหกรรมมีข้อผูกพันกับต่างประเทศตามสัญญาเกี่ยวกับการใช้สิทธิและบริการต่าง ๆ ในการ ประกอบ อุตสาหกรรม และสัญญานั้น ได้รับความเห็นชอบจาก กนอ.

ในกรณีที่ระยะเวลาใดตลการชำระเงินต้องประสบความยุ่งยาก จำเป็นต้องสงวนเงินตราต่างประเทศให้มีสำรองไว้ตามสมควร ธนาคารแห่งประเทศไทยจะจำกัดการนำหรือส่งเงินนั้นออกไปนอกราชอาณาจักรเป็นการชั่วคราวเพื่อผลดังกล่าวนี้ก็ได้ แต่จะไม่จำกัดการส่งเงินทุนที่ได้นำเข้ามาในราชอาณาจักรออกนอกราชอาณาจักรต่ำกว่าร้อยละสิบต่อปีของยอดเงินดังกล่าวที่เหลืออยู่ในวันที่ ๓๑ ธันวาคมของปี ถ้าการส่งเงินนั้นกระทำภายหลังที่นำเข้ามาแล้วเป็นเวลาสองปี และจะไม่จำกัดการส่งเงินนั้นผลต่ำกว่าร้อยละสิบห้าต่อปีของเงินทุนที่นำเข้ามาในราชอาณาจักร และเหลืออยู่ในขณะที่ขอส่งเงินนั้นไปผลออก

มาตรา ๔๘ ผู้ประกอบอุตสาหกรรมในเขตอุตสาหกรรมส่งออกจะได้รับยกเว้นค่าธรรมเนียมพิเศษตามกฎหมายว่าด้วยการส่งเสริมการลงทุน อกรขาเข้าและภาษีการค้าสำหรับเครื่องจักร อุปกรณ์ เครื่องมือ และเครื่องใช้ รวมทั้งส่วนประกอบของสิ่งดังกล่าวที่จำเป็นต้องใช้ในการผลิตสินค้า และของที่ใช้ในการสร้าง ประกอบ หรือติดตั้ง เป็นโรงงานหรืออาคารในเขตอุตสาหกรรมส่งออกทั้งนี้เท่าที่นำเข้ามาในราชอาณาจักรและนำเข้าไปในเขตอุตสาหกรรมส่งออกตามที่คณะกรรมการอนุมัติและต้องปฏิบัติตามหลักเกณฑ์และเงื่อนไขที่คณะกรรมการกำหนด

มาตรา ๔๙ ของที่นำเข้ามาในราชอาณาจักรและนำเข้าไปในเขตอุตสาหกรรมส่งออกเพื่อใช้ในการผลิตสินค้า ให้ได้รับยกเว้นค่าธรรมเนียมพิเศษตามกฎหมายว่าด้วยการส่งเสริมการลงทุน อกรขาเข้าและภาษีการค้า

มาตรา ๕๐ ของที่นำเข้ามานอกราชอาณาจักรและ นำเข้าไปในเขตอุตสาหกรรมส่งออกตามมาตรา ๔๘ รวมทั้งผลิตภัณฑ์ สิ่งพลอยได้ และสิ่งอื่นที่ได้จากการผลิตใน

เขตอุตสาหกรรมส่งออก หากส่งออกไปนอกราชอาณาจักรให้ได้รับการยกเว้นอากรขา
ออกและภาษีการค้า

มาตรา ๕๑ ของที่นำเข้ามาในราชอาณาจักรและนำเข้าไปในเขตอุตสาหกรรมส่ง-
ออกรวมทั้งผลิตภัณฑ์ สิ่งพลอยได้ และสิ่งอื่นที่ได้จากการผลิต หากนำออกจากเขตอุตสาหกรรม
ส่งออกเพื่อใช้หรือจำหน่ายในราชอาณาจักร จะต้องเสียค่าธรรมเนียมพิเศษตาม
กฎหมายว่าด้วยการส่งเสริมการลงทุน อากรขาเข้าและภาษีการค้า ทั้งนี้ ตามสภาพ ตาม
ราคาและตามอัตราภาษีอากรที่เป็นอยู่ในวันที่นำออกจากเขตอุตสาหกรรมส่งออกโดยถือ
เสมือนว่าได้นำเข้ามาในราชอาณาจักรในวันที่น่าออกจากเขตอุตสาหกรรมส่งออก

มาตรา ๕๒ ของที่มียกเว้นภาษีแห่งกฎหมายให้ได้รับยกเว้นหรือคืนค่าภาษีอากร
เมื่อได้ส่งออกไปนอกราชอาณาจักร แม้มิได้ส่งออกแต่ได้นำเข้าไปในเขตอุตสาหกรรม
ส่งออก เพื่อใช้ตามมาตรา ๔๘ หรือมาตรา ๔๘ ให้ได้รับยกเว้นหรือคืนค่าภาษีอากรโดย
ถือเสมือนว่าได้ส่งออกไปนอกราชอาณาจักรในวันที่น่าเข้าไปในเขตอุตสาหกรรมส่งออก

มาตรา ๕๓ การนำของเข้ามาในหรือนำออกไปจากเขตอุตสาหกรรมส่งออก การ
เก็บรักษา และการควบคุมการขนถ่ายให้นำบทบัญญัติเกี่ยวกับการนำของเข้า การส่ง
ของออก และการเก็บของในคลังสินค้าตามกฎหมายว่าด้วยศุลกากรมาใช้บังคับโดยอนุ
โลม กับทั้งต้องปฏิบัติตามระเบียบและพิธีการหรือขัตติกรรมศุลกากรกำหนด และให้นำ
บทลงโทษตามกฎหมายดังกล่าวมาใช้บังคับด้วย

มาตรา ๕๔ ในกรณีที่ กนอ. เห็นสมควรสั่งให้ทำลายวัสดุที่ไม่ใช่หรือใช้ไม่ได้
ซึ่งอยู่ในเขตอุตสาหกรรมส่งออก ให้ กนอ. แจกเป็นหนังสือให้ผู้ประกอบอุตสาหกรรม
หรือตัวแทนและอธิบดีกรมศุลกากรหรือผู้ซึ่งอธิบดีกรมศุลกากรมอบหมายทราบ และให้
อธิบดีกรมศุลกากรหรือผู้ซึ่ง อธิบดีกรมศุลกากรมอบหมายสั่งดำเนินการทำลายตาม
หลักเกณฑ์และวิธีการที่อธิบดีกรมศุลกากรเห็นสมควร

ของที่ได้ถูกทำลายตามหลักเกณฑ์และวิธีการดังกล่าวในวรรคหนึ่งให้ได้รับยกเว้น
ค่าธรรมเนียมพิเศษตามกฎหมายว่าด้วยการส่งเสริมการลงทุน อากรขาเข้าและภาษี

การค้า

มาตรา ๕๕ ห้ามมิให้ผู้ใดนำของในเขตอุตสาหกรรมส่งออก ออกไปจากเขตอุตสาหกรรมส่งออก เว้นแต่จะได้รับอนุญาตเป็นหนังสือจากผู้ว่าการหรือผู้ซึ่งผู้ว่าการมอบหมาย

การอนุญาตตามวรรคหนึ่ง ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิชาการและแบบที่คณะกรรมการกำหนด

มาตรา ๕๖ ห้ามมิให้ผู้ใดเข้าไปหรืออยู่ในเขตอุตสาหกรรมส่งออกเว้นแต่จะได้รับอนุญาตเป็นหนังสือจากผู้ว่าการหรือผู้ซึ่งผู้ว่าการมอบหมายและต้องปฏิบัติตามระเบียบหรือข้อบังคับของ กนอ.

การอนุญาตตามวรรคหนึ่ง ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิชาการ และแบบที่คณะกรรมการกำหนด

หมวด ๓

พนักงานเจ้าหน้าที่

มาตรา ๕๗ พนักงานเจ้าหน้าที่ที่มีอำนาจเข้าไปในสถานที่ของผู้ประกอบอุตสาหกรรม หรือของผู้ประกอบกิจการอื่นในนิคมอุตสาหกรรมในระหว่างเวลาทำการ เพื่อสอบถามข้อเท็จจริง หรือเพื่อตรวจสอบเอกสารหรือสิ่งของใด ๆ ที่เกี่ยวกับกิจการอุตสาหกรรมหรือกิจการอื่นจากบุคคลซึ่งอยู่ในสถานที่นั้นได้ตามความจำเป็น ในกรณีเช่นนี้ผู้ประกอบอุตสาหกรรมหรือผู้ประกอบกิจการอื่นต้องให้ความสะดวกตามสมควร

ในกรณีที่พนักงานเจ้าหน้าที่จะเข้าไปในสถานที่ตามวรรคหนึ่ง ให้ผู้ว่าการหรือผู้ซึ่งผู้ว่าการมอบหมายแจ้งเป็นหนังสือให้ผู้ประกอบอุตสาหกรรมหรือผู้ประกอบกิจการอื่นทราบล่วงหน้าเป็นเวลาไม่น้อยกว่ายี่สิบสี่ชั่วโมง เว้นแต่กรณีที่ผู้ว่าการหรือผู้ซึ่งผู้ว่าการ

มอบหมายจะเห็นว่าเป็นการเร่งด่วน

มาตรา ๕๘ พนักงานเจ้าหน้าที่ หรือเจ้าหน้าที่บุคลากรมีอำนาจตรวจค้นโรงงาน อาคาร ยานพาหนะ และบุคคล รวมตลอดถึงของใด ๆ ในเขตอุตสาหกรรมส่งออก

มาตรา ๕๙ ถ้าพบผู้ใดกำลังกระทำความผิด หรือพยายามกระทำความผิดหรือใช้ หรือช่วย หรือยักยอก ให้ผู้อื่นกระทำความผิดตามพระราชบัญญัตินี้หรือกฎหมายว่าด้วย ศุลกากรในนิคมอุตสาหกรรม พนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจจับผู้ผิดได้โดยไม่ต้องมีหมายจับ แล้วนำส่งพนักงานสอบสวนตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาพร้อมด้วยของ กลางเพื่อดำเนินการต่อไป

มาตรา ๖๐ ในการปฏิบัติหน้าที่ตามมาตรา ๕๗ มาตรา ๕๘ หรือ มาตรา ๕๙ ให้ พนักงานเจ้าหน้าที่แสดงบัตรประจำตัวตามแบบที่กำหนดในกฎกระทรวงต่อบุคคล ซึ่งเกี่ยวข้อง

มาตรา ๖๑ ให้พนักงานเจ้าหน้าที่เป็นเจ้าพนักงานตามประมวลกฎหมายอาญา

หมวด ๔

การควบคุม

มาตรา ๖๒ ให้รัฐมนตรีมีอำนาจหน้าที่กำกับโดยทั่วไปซึ่งกิจการของ กนอ. เพื่อ การจะสั่งให้ กนอ. ชี้แจงข้อเท็จจริง แสดงความคิดเห็นทำรายงาน หรือยับยั้งการกระทำ ที่ขัดต่อนโยบายของรัฐบาลหรือมติของคณะรัฐมนตรี ตลอดจนมีอำนาจที่จะสั่งให้ปฏิบัติ การตามนโยบายของรัฐบาลหรือมติของคณะรัฐมนตรี และสั่งสอบสวนข้อเท็จจริงเกี่ยว กับการดำเนินงานของ กนอ. ได้

มาตรา ๖๓ ในกรณี กนอ. จะต้องเสนอเรื่องไปยังคณะรัฐมนตรีให้นำเรื่อง เสนอรัฐมนตรีเพื่อเสนอต่อไปยังคณะรัฐมนตรี

LI RT

มาตรา ๖๔ ในการดำเนินกิจการของ กนอ. ให้คำนึงถึงประโยชน์ของรัฐและประชาชน

มาตรา ๖๕ ให้ กนอ. เปิดบัญชีเงินฝากไว้กับธนาคารตามระเบียบของกระทรวงการคลัง

มาตรา ๖๖ กนอ. ต้องได้รับความเห็นชอบจากคณะรัฐมนตรีก่อนจึงจะดำเนินกิจการดังต่อไปนี้ได้

- (๑) การลงทุนเพื่อจัดตั้งหรือขยายนิคมอุตสาหกรรม
- (๒) การเพิ่มทุนโดยตราหลักทรัพย์ใหม่
- (๓) การลดทุน
- (๔) การกู้ยืมเงินเกินสิบล้านบาท
- (๕) การออกพันธบัตรหรือตราสารอื่นใดเพื่อการลงทุน
- (๖) การจำหน่ายอสังหาริมทรัพย์ที่มีราคาเกินหนึ่งล้านบาทเว้นแต่เป็นการจำหน่ายอสังหาริมทรัพย์ในนิคมอุตสาหกรรม

- (๗) การจำหน่ายทรัพย์สินเกินหนึ่งล้านบาทจากบัญชีเป็นสูญ

มาตรา ๖๗ ให้ กนอ. จัดทำงบประมาณประจำปีโดยแยกเป็นงบลงทุนและงบทำการ สำหรับงบลงทุนให้นำเสนอคณะรัฐมนตรีเพื่อพิจารณาและให้ความเห็นชอบ ส่วนงบทำการให้นำเสนอคณะรัฐมนตรีเพื่อทราบ

มาตรา ๖๘ ให้ กนอ. วางและถือไว้ซึ่งระบบการบัญชีอันถูกต้องแยกตามประเภทงานส่วนที่สำคัญ มีการสอบบัญชีภายในเป็นประจำ และมีสมุดบัญชีลงรายการ

- (๑) การรับและจ่ายเงิน
- (๒) สินทรัพย์และหนี้สิน

ซึ่งแสดงการงานที่เป็นอยู่ตามจริงและตามที่สมควรโดยพิจารณาตามประเภทงาน พร้อมด้วยข้อความอันเป็นเหตุที่มุ่งของรายการนั้น ๆ

มาตรา ๖๘ ทุกปี ให้สำนักงานตรวจเงินแผ่นดินเป็นผู้สอบบัญชีและตรวจบัญชีรวมทางการเงินของ กกอ.

มาตรา ๖๖ ผู้สอบบัญชีและตรวจบัญชีมีอำนาจสอบสรรพสมุดบัญชีและเอกสารหลักฐานต่างๆ ของ กกอ. เพื่อการนี้ให้มีอำนาจสอบถามประธานกรรมการ กรรมการ อธิการบดี ผู้อำนวยการ พนักงานเจ้าหน้าที่ พนักงานและลูกจ้าง

มาตรา ๖๗ ผู้สอบบัญชีและตรวจบัญชีต้องทำรายงานผลของการสอบบัญชีเสนอ คณะรัฐมนตรี ภายในหนึ่งร้อยยี่สิบวันนับแต่วันสิ้นปีบัญชี และให้ กกอ. โฆษณารายงานประจำปีของปีที่สิ้นปีนั้น แสดงบัญชีงบดุลบัญชีทำการ และบัญชีกำไรขาดทุน ซึ่งผู้สอบบัญชีและตรวจบัญชีรับรองว่าถูกต้องแล้ว ภายในหนึ่งร้อยห้าสิบวันนับแต่วันสิ้นปีบัญชี

หมวด ๕

บทกำหนดโทษ

มาตรา ๗๒ ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา ๔๐ ต้องระวางโทษปรับไม่เกินสองพันบาทและปรับอีกวันละสองร้อยบาทตั้งแต่วันฟ้องจนกว่าจะเลิกใช้

มาตรา ๗๓ ผู้ใดไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๔๐ วรรคหนึ่ง ต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าพันบาท และให้ศาลสั่งให้ผู้นั้นหยุดประกอบกิจการจนกว่าจะได้รับอนุญาตจาก พระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๗๔ ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา ๕๕ วรรคหนึ่ง ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือนหรือปรับไม่เกินหกหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

ของที่นำออกไปโดยฝ่าฝืนมาตรา ๕๕ วรรคหนึ่ง ให้ริบเสียทั้งสิ้น

มาตรา ๗๕ ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา ๕๖ วรรคหนึ่ง ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินห้า

เดือน หรือปรับไม่เกินหนึ่งพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๗๖ ผู้ใดไม่ให้ความสะดวกแก่พนักงานเจ้าหน้าที่ตามมาตรา ๕๑ วรรค
หนึ่ง หรือขัดขวางหรือไม่ให้ความสะดวกแก่พนักงานเจ้าหน้าที่หรือเจ้าหน้าที่ผลการ
ตามมาตรา ๕๘ ต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าพันบาท

บทเฉพาะกาล

มาตรา ๗๗ ให้ผู้อำนวยการ พนักงานและลูกจ้างของกรมอุตสาหกรรม
แห่งประเทศไทยตามประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๓๓๕ ลงวันที่ ๑๓ ธันวาคม พ.ศ.
๒๕๑๕ ซึ่งดำรงตำแหน่งอยู่ในวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ เป็นผู้แทน พนักงาน
และลูกจ้างของกรมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทยตามพระราชบัญญัติ

มาตรา ๗๘ ให้คณะกรรมการกลางนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย ของคณะ
ปฏิวัติ ฉบับที่ ๓๓๕ ลงวันที่ ๑๓ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๑๕ เป็นผู้แทน
การนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทยตามพระราชบัญญัตินี้ และให้ประธานกรรมการ
และกรรมการดำรงตำแหน่งต่อไปของคณะได้มีอำนาจตั้งคณะกรรมการนิคมอุตสาหกรรม
แห่งประเทศไทยขึ้นใหม่

เมื่อได้มีการตั้งคณะกรรมการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทยตามพระ
ราชบัญญัตินี้แล้ว ให้คณะกรรมการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทยตามวรรคหนึ่ง
พ้นจากตำแหน่ง

มาตรา ๗๙ บรรดานิคมอุตสาหกรรมทั่วไปที่ได้จัดตั้งขึ้นตามประกาศ ของคณะ
ปฏิวัติ ฉบับที่ ๓๓๕ ลงวันที่ ๑๓ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๑๕ ให้ถือว่าเป็นเขตอุตสาหกรรม
ทั่วไปตามพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๘๐ บรรดา กฎกระทรวง ประกาศ ระเบียบ ข้อบังคับ และคำสั่ง ซึ่ง

LI RT

ออก หรือสั่งโดยอาศัยอำนาจตามประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๓๓๘ ลงวันที่ ๑๓ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๑๕ และใช้บังคับอยู่ในวันประกาศพระราชบัญญัติ^{๕๕} ในราชกิจจานุเบกษา ให้ใช้บังคับได้ต่อไปเพียงเท่าที่ไม่ขัดหรือแย้งกับบทแห่งพระราชบัญญัติ^{๕๕}

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

ถ. โนตระกูลภัย

รองนายกรัฐมนตรี

หมายเหตุ:- เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ เพื่อให้การดำเนินงานของกรม
นิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย ซึ่งได้จัดตั้งขึ้นตามประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๓๓๘ ลง
วันที่ ๑๓ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๑๕ เป็นไปด้วยดียิ่งขึ้นและเหมาะสมกับสภาวะการณ์ในปัจจุบัน
สมควรปรับปรุงกฎหมายว่าด้วยการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทยเสียใหม่ จึงจำเป็นต้องตรา
พระราชบัญญัติ^{๕๕}

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๘๖ ตอนที่ ๔๑ วันที่ ๒๔ มีนาคม ๒๕๒๒)

พระราชบัญญัติ

แก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ ๔)

พ.ศ. ๒๕๒๒

ภูมิพลอดุลยเดช ป.ร.

ให้ไว้ ณ วันที่ ๑๕ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๒๒

เป็นปีที่ ๓๔ ในรัชกาลปัจจุบัน

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้ประกาศว่า

โดยที่เป็นการสมควรแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา

จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้โดยคำแนะนำและยินยอมของสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ทำหน้าที่รัฐสภา ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๒๒”

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๒๑๑ แห่งประมวลกฎหมายอาญา และให้

LIART

ใช้ความต่อไปในแทน

“มาตรา ๒๗๑ ผู้ใดขายของโดยหลอกลวงด้วยประการใด ๆ ให้ผู้ซื้อหลงเชื่อในแหล่งกำเนิด สภาพ คุณภาพหรือปริมาณแห่งของนั้นอันเป็นเท็จ ถ้าการกระทำนั้นไม่เป็นความผิดฐานฉ้อโกง ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามปี หรือปรับไม่เกินหกพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ”

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

ส. โหดระกิตต์

รองนายกรัฐมนตรี

หมายเหตุ - เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ โดยที่ในปัจจุบันได้มีการขายของโดยหลอกลวงให้ผู้ซื้อหลงเชื่อในแหล่งกำเนิด สภาพคุณภาพหรือปริมาณแห่งของนั้นอันเป็นเท็จเพิ่มมากขึ้น และความผิดฐานนี้ตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๒๗๑ แห่งประมวลกฎหมายอาญาเป็นความผิดอันยอมความได้ พนักงานเจ้าหน้าที่ของรัฐจึงไม่อาจดำเนินการฟ้องร้องผู้กระทำความผิดโดยไม่มีคำร้องทุกข์ของผู้เสียหายได้ แม้จะปรากฏต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ว่ามีการเสนอขายของดังกล่าวแก่บุคคลทั่วไปในร้านค้าหรือที่สาธารณะ แต่พนักงานเจ้าหน้าที่ก็ไม่กล้าที่จะจับกุมผู้เสนอขายโดยไม่มีผู้หนึ่งผู้ใดร้องทุกข์เสียก่อน การปราบปรามการกระทำผิดฐานนี้จึงไม่ได้ผลเท่าที่ควร สมควรแก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๒๗๑ เสียใหม่โดยให้ความผิดตามมาตราดังกล่าวไม่เป็นความผิดอันยอมความได้ เพื่อให้พนักงานเจ้าหน้าที่ของรัฐมีอำนาจจับกุมผู้กระทำความผิดดังกล่าวได้โดยไม่ต้องมีคำร้องทุกข์ของผู้เสียหาย และสมควรเพิ่มโทษสำหรับความผิดฐานนี้ให้สูงขึ้นเพื่อให้ผู้กระทำความผิดเกรงกลัว จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้ขึ้น

(ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๘๖ ตอนที่ ๔๑ วันที่ ๒๕ มีนาคม ๒๕๒๒)

LI RT

พระราชบัญญัติ

คุ้มครองการดำเนินงานขององค์การโทรคมนาคม

แห่งเอเชียและแปซิฟิก

พ.ศ. ๒๕๖๒

ภูมิพลอดุลยเดช ป.ร.

ให้ไว้ ณ วันที่ ๑๕ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๖๒

เป็นปีที่ ๓๔ ในรัชกาลปัจจุบัน

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้ประกาศว่า

โดยที่เป็นการสมควรมีกฎหมายคุ้มครองการดำเนินงานขององค์การโทรคมนาคมแห่งเอเชียและแปซิฟิก

จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้โดยคำแนะนำและยินยอมของสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ทำหน้าที่รัฐสภา ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติคุ้มครองการดำเนินงานขององค์การโทรคมนาคมแห่งเอเชียและแปซิฟิก พ.ศ. ๒๕๖๒”

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศ ในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

LI RT

มาตรา ๓ ในพระราชบัญญัตินี้

“องค์การ” หมายความว่า องค์การโทรคมนาคมแห่งเอเชียและแปซิฟิกซึ่งประเทศที่เป็นสมาชิกของคณะกรรมการ เศรษฐกิจและสังคม สำหรับเอเชียและแปซิฟิก ได้ร่วมกันจัดตั้งขึ้นตามธรรมนูญขององค์การโทรคมนาคมแห่งเอเชียและแปซิฟิก

มาตรา ๔ เพื่อคุ้มครอง การดำเนินงาน ในประเทศไทย ขององค์การ ให้บรรลุผลตามความมุ่งประสงค์

(๑) ให้ยอมรับนับถือว่า องค์การเป็นนิติบุคคล และให้ถือว่ามีภูมิลำเนาในประเทศไทย

(๒) ในระหว่างที่ปฏิบัติหน้าที่ในประเทศไทยหรือเข้ามาในประเทศไทยเพื่อปฏิบัติหน้าที่หรือในการปฏิบัติการเกี่ยวกับองค์การ ให้องค์การและพนักงานขององค์การ ได้รับเอกสิทธิ์ และความคุ้มกัน เท่าที่จำเป็น แก่การปฏิบัติงาน ในหน้าที่เพื่อให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ ขององค์การ ตามความตกลง เกี่ยวกับเอกสิทธิ์ และความคุ้มกัน ที่รัฐบาลแห่งประเทศไทยกับองค์การจะได้ทำขึ้น แต่ทั้งนี้ต้องไม่เกินเอกสิทธิ์และความคุ้มกันที่องค์การสหประชาชาติและพนักงานขององค์การสหประชาชาติได้รับตามอนุสัญญาว่าด้วยเอกสิทธิ์ และความคุ้มกันของสหประชาชาติฉบับที่สมัชชาแห่งสหประชาชาติ ได้ลงมติรับเมื่อวันที่ ๑๓ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๔๘๖

ในระหว่างที่ยังมิได้มีความตกลงตาม (๒) ให้องค์การและพนักงานขององค์การ ได้รับเอกสิทธิ์และความคุ้มกันเช่นเดียวกับที่องค์การสหประชาชาติและพนักงาน ขององค์การสหประชาชาติได้รับตามอนุสัญญาว่าด้วยเอกสิทธิ์ และความคุ้มกัน ของสหประชาชาติ ดังกล่าว

มาตรา ๕ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศ รักษาการ ตามพระราชบัญญัตินี้

LI RT

๖๖

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ
ส. โทษะภักดิ์

หมายเหตุ :- เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ โดยที่ประเทศไทยได้ตกลงเข้าเป็นภาคีสมาชิกในความตกลงจัดตั้งองค์การโทรคมนาคมแห่งเอเชียและแปซิฟิก และตามอรรถนุญขององค์การดังกล่าวซึ่งรัฐบาลแห่งประเทศไทยได้ลงนามเมื่อวันที่ ๑๕ กันยายน พ.ศ. ๒๕๓๘ ได้กำหนดให้องค์การโทรคมนาคมแห่งเอเชียและแปซิฟิกเป็นนิติบุคคลและมีสำนักงานใหญ่อยู่ในประเทศไทย ดังนั้นเพื่อคุ้มครองการดำเนินงานขององค์การโทรคมนาคมแห่งเอเชียและแปซิฟิก และเพื่อให้องค์การและพนักงานขององค์การ ได้รับเอกสิทธิ์และความคุ้มกันในการดำเนินงานและการปฏิบัติงานขององค์การในประเทศไทย จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้ขึ้น

ราชกิจจานุเบกษา เล่มที่ ๕๖ ตอนที่ ๔๒ วันที่ ๒๕ มีนาคม ๒๕๒๒

พระราชบัญญัติ

คุ้มครองการดำเนินงานของประชาคมยุโรป
และสำนักงานคณะกรรมการประชาคมยุโรปในประเทศไทย

พ.ศ. ๒๕๒๒

ภูมิพลอดุลยเดช ป.ร.

ให้ไว้ ณ วันที่ ๑๘ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๒๒

เป็นปีที่ ๓๔ ในรัชกาลปัจจุบัน

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้ประกาศว่า

โดยที่เป็นการสมควร มีกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครอง การดำเนินงานของประชาคมยุโรป และสำนักงานคณะกรรมการประชาคมยุโรปในประเทศไทย

จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้ โดยคำแนะนำ และยินยอมของสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ทำหน้าที่รัฐสภาดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติคุ้มครองการดำเนินงานของประชาคมยุโรป และสำนักงาน คณะกรรมการประชาคมยุโรป ในประเทศไทย พ.ศ. ๒๕๒๒”

LI RT

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ เพื่อคุ้มครองการดำเนินงานในประเทศไทยของประชาคมยุโรปและสำนักงานคณะกรรมการประชาคมยุโรปในประเทศไทยให้บรรลุผลตามความมุ่งประสงค์

(๑) ให้ยอมรับนับถือว่า ประชาคมยุโรปและสำนักงานคณะกรรมการประชาคมยุโรปในประเทศไทยเป็นนิติบุคคล และให้ถือว่ามีภูมิลำเนาในประเทศไทย

(๒) ให้คณะผู้แทนของสำนักงาน คณะกรรมการ ประชาคม ยุโรป ในประเทศไทย หัวหน้าคณะผู้แทนและบุคคลในคณะเจ้าหน้าที่ซึ่งเป็นคนชาติของรัฐภาคีของประชาคมยุโรปที่ได้เข้ามา ปฏิบัติหน้าที่ ประจำใน ประเทศไทย และสมาชิก ในครอบครัว ของบุคคลดังกล่าว ได้รับเอกสิทธิและความคุ้มกันเช่นเดียวกับที่ได้ให้แก่บุคคลในคณะผู้แทนทางการทูตประจำประเทศไทย

มาตรา ๔ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศ รักษาการตามพระราชบัญญัติ

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

ธ. โทตระกิตย์
รองนายกรัฐมนตรี

หมายเหตุ - เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ โดยที่ประเทศไทยและประชาคมยุโรปได้ลงนามในคำแถลงร่วมกันเกี่ยวกับการจัดตั้งคณะผู้แทน ของสำนักงานคณะกรรมการการค้าประชาคมยุโรป ณ กรุงเทพฯ เมื่อวันที่ ๒๒ พฤศจิกายน ๒๕๒๓ รับรองสภาพนิติบุคคลของประชาคมยุโรปและสำนักงานคณะกรรมการการค้าประชาคมยุโรป และให้ได้รับเอกสิทธิ์และความคุ้มกันเท่ากับคณะผู้แทนทางการทูตในประเทศไทย เพื่อประโยชน์แก่การดำเนินงานและทำให้บรรลุผลตามความมุ่งประสงค์ดังกล่าว สมควรมีกฎหมายคุ้มครองการดำเนินงานของประชาคมยุโรปและสำนักงานคณะกรรมการการค้าประชาคมยุโรป จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

ราชกิจจานุเบกษา เล่มที่ ๘๖ ตอนที่ ๔๑ วันที่ ๒๕ มีนาคม ๒๕๒๒

พระราชบัญญัติ

เรื่องตั้งสำนักงานทรัพย์สินเพื่อสร้างทางพิเศษ
สายดินแดง - ท่าเรือ ในท้องที่เขตพญาไท
เขตปทุมธานี เขตพระโขนง และเขตยานนาวา

ของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว

และคณะรัฐมนตรี

ที่ลงนามโดยพลเอก เปรม ติณสูลานนท์

ให้ไว้ ณ วันที่ ๒๕ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๒๖

ที่ ๒๕๒๖-๒๖-๐๑๐๑

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ทรงมีพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้โดยคำแนะนำและยินยอมของคณะรัฐมนตรี

โดยที่เห็นสมควรสมควรให้มีที่ดินเพื่อสร้างทางพิเศษในท้องที่เขตพญาไท เขตปทุมธานี เขตพระโขนง และเขตยานนาวา กรุงเทพมหานคร ซึ่งการทางพิเศษดังกล่าวได้สร้างเพื่อประโยชน์อันสำคัญยิ่งแก่การคมนาคมในประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๒๕๐ ลงวันที่ ๒๗ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๑๕

จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้โดยคำแนะนำและยินยอม

LIERT

ขอมของสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ทำหน้าที่รัฐสภาดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติเวนคืนอสังหาริมทรัพย์เพื่อสร้างทางพิเศษ สายดินแดง-ท่าเรือ ในท้องที่เขตพญาไท เขตปทุมวัน เขตพระโขนง และเขตยานนาวา กรุงเทพมหานคร พ.ศ. ๒๕๒๒”

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ว่าการการทางพิเศษแห่งประเทศไทยเป็นเจ้าหน้าที่เวนคืนอสังหาริมทรัพย์ตามพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๔ ให้เวนคืนอสังหาริมทรัพย์ในท้องที่เขตพญาไท เขตปทุมวัน เขตพระโขนง และเขตยานนาวา กรุงเทพมหานคร ให้แก่การทางพิเศษแห่งประเทศไทยตามแนวทางที่จะสร้างทางพิเศษ สายดินแดงท่าเรือ ซึ่งกำหนดไว้ในพระราชกฤษฎีกากำหนดเขตที่ดินในบริเวณที่จะเวนคืน ในท้องที่เขตพญาไท เขตปทุมวัน เขตพระโขนง และเขตยานนาวา กรุงเทพมหานคร พ.ศ. ๒๕๑๗ และพระราชกฤษฎีกากำหนดเขตที่ดินในบริเวณที่จะเวนคืนในท้องที่เขตพระโขนงและเขตยานนาวา กรุงเทพมหานคร พ.ศ. ๒๕๒๐ โดยมีแนวทงส่วนแคบที่สุดสี่สิบเก้าเมตรและส่วนกว้างที่สุดสองร้อยเจ็ดสิบเมตร ตามแผนผังที่ดินซึ่งจะได้ประกาศไว้ ณ ที่ว่าการเขตและที่ชงอสังหาริมทรัพย์นั้นตั้งอยู่

มาตรา ๕ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้ ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

ส. โทตระกิตย์

รองนายกรัฐมนตรี

หมายเหตุ - เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ เนื่องจากการทางพิเศษแห่งประเทศไทยได้สำรวจที่ที่จะต้องเวนคืน เพื่อสร้างทางพิเศษสายดินแดง - ท่าเรือ แล้วแต่ปรากฏว่าเจ้าของที่ดินและอาคารบางรายไม่ยินยอมขายที่ดินให้จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

ราชกิจจานุเบกษา เล่มที่ ๘๖ ตอนที่ ๔๒ วันที่ ๒๕ มีนาคม ๒๕๒๒

LI RT